

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η «ΕΙΤΑΝΗΣΟΣ»
ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1872

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

KOPINNA. Μηνιαῖς περιοδικὸν ἀνάγνωσμα ἐλδιδόμενον ὑπὸ Χ. Σ. Χιώτου. 'Ετος Γ'. Σεπτέμβριος Φυλ. Ζ'. Ἐν Ζακύνθῳ. Τιμὴ ἑπτασίας συνδρομῆς δρ. 6 Περιεχόμενα' Τὸ δρᾶμα καὶ ὁ Εὐριπίδης (συν.) ὑπὸ Β. Βιθούληκα.—Περὶ οἰκογενειακοῦ βίου, ὑπὸ Δ. Σωμερίτη.—Γυλίμερ καὶ Βελισσάριος, ὑπὸ Δ. Δ. Μάργαρη.—Ο 'Απολωλῶς βίος, (συν.) ὑπὸ Ἐμμάννου Λούντζη, μετάφραστος Δ. Α. Τ.—Τὸ δονομά Νικολέων, ὑπὸ Ὁρέστη.—Ο Φρυγκλένος ὡς Βιβλιοπώλης.—Ο νέος παρὰ τὸ ρυάκιον (ἐκ τῶν λυρικῶν ποιήσεων τοῦ Σιλλερ), ὑπὸ Δ. Μ.—Πρὸς τοὺς ποιητάς, ὑπὸ Ν. Θωμασίου.—Ποικίλα.—Ανθοδέσμη.—Δημοτικὰ ἄσματα' ὁ Παναγιώταρος «In moments to delight devoted. κατὰ μέμπαις τοῦ Βύρωνος ὑπὸ Δ. Ηλιακοπούλου.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ. Σύγχρημα περιοδικόν κατά μένα
ἐκδιδόμενον, τόμος Α'. τεύχος Η'. Ιούλιος 1877. Ἐν
Ἀθήναις τύπ. «Παρνασσοῦ». 1877. Περιεχόμενα. Ἡ
παρ' ἡμῖν ὑποκριτική — Φρενολογία καὶ φυσιογνωμο-
λογία. — Περὶ δικαιοούντης ἐν τῇ πολιτείᾳ (διάλογοι). —
Ἐπιγραφικά ἐκ Κωνσταντινουπόλεως = Τι; ὁ ἀνα-
καλύψχ τὰ ἀραιόμετρα. — Ἡ Ἐστίας. Ρωμαϊκὰ ση-
νογραφήματα Λ'. ἐν τῇ ἀγορᾷ (διήγημα). — Χρονικά.
Τέγυναι καὶ ἐπιστῆμαι. — Μετεωρολογικόν δελτίον.

ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Σύγγραμμα περιοδικὸν κατὰ διηγήσιαν
ἐκδιδόμενον, συμπληράξει πολλῶν λογίων. "Ἔτος ζ", τό-
μος 6. Τεῦχος α' καὶ β' τῶν μηνῶν Μαΐου, Ιουνί-
ου, Ιουλίου καὶ Αὐγούστου. Περὶ εἰς χρόνου. Κυ-
ριλλος Διαρκώτου πατριαρχικὸν χρονικὸν μετὰ προλε-
γούμενων καὶ συγκριτικοῦ χρονολογικοῦ πίνακο; τῶν
πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως; — Περὶ ἐπιστημονι-
κῶν ὅρων — Περὶ τῆς φύσεως τῆς ἀρχαῖς σατυρικῆς
τῶν Ρωμαίων δραματικῆς ποιέως καὶ τῆς συγγενε-
ας αὐτῆς πρὸς τὰ ἀρχαῖα ποιητικὰ τῶν Ἑλλήνων αὐτ-
οσχεδιασμάτα. — Κριτικὰ καὶ γραμματικά. — Ἐπιγρ-
φαὶ ἐκ τῶν περὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον τόπων. — Άλλαι ἐπι-
γραφαὶ — Βιβλία νεοφανῆ, — Μετεωρολογικαὶ, παρατη-
ρήσεις. Ἀθήνησιν, ἐκ τοῦ τυπογράφειον «Ἐρμοῦ», 1877
Σεπτ., σ. 165.

ΕΣΤΙΑ. Ἐκδίδοται κατὰ Κυριακήν. Ἔτος Β'. τόμος
Δ'. ἀριθ. 88. Ἀθηνῆσι τύπ. «ἘΑ. ἀνεξχρησίας». Περιεχόμενα. Ηκονομοιστικον τῆς γραφῆς τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου Μαυροκορδάτου.—Δημώδης ἐπιστήμη (συν).—
—Ἡ Καλκούττα (συν).—Χαρακτηρισμὸς τοῦ Κεραζ. —Γενικά τινα περὶ τῆς Ἐβραϊκῆς γλώσσης.—Ο Να-
πολέων καὶ δ βασιλεὺς τοῦ Ὑβετώ.—Ἀλήθεια.

ZAKYNTHIOS ANTHON. Μηνιαίον περιοδικόν σύγχρονόν ἡκιδιδόμενον ὑπὸ Ἰωάννου Τσακασιάνου· ἔτος Γ'. φυλ. Γ'. Περιεχόμενον. Ἀναστάσιος Καραβίας (βιογραφία). Τὰ ἐν Παρισίοις δεσμωτήρια (τυν). Οἱ αἰχμάλωτοι τοῦ Θεοδώρου (τυν). Περὶ τροφῆς καὶ πίτου περὶ τοὺς ἀρχαῖοις. — Ἐκείνη νύμφη ἡγώ νεκρός. — Ἐπιστολὴ τοῦ ἐπιφανοῦς φιλέλληνος De Ceup. — Μία ρανίς οὐδατος (ἐκ τοῦ Ραλλικοῦ). — Ποιήσεις: Τῷ φιλάττῳ μοι Σ. Ἰταλικὸν ἐπίγραμμα.

ΑΝΘΩΝ. Ἐφημερίς οἰκουμενική. Ἐκδίδοται κατά
Κυριακὴν ἔτος α. Δριθ. 9 ἐν Ἀθήναις. Περιεχόμενη.

Ιλαρίων καὶ Βαλδώφ (συν). — Ὁ δημός τῆς Πελοποννήσου Δοξαπατρῆς. — Πόθεν οἱ Ἑλληνες πήρούσθισαν τὴν φιλοσοφίαν. — Περὶ τῆς λέξεως τραγῳδίας ή τραγωδίας. — Ολίγα τινά τῆς παρήγαντος χρηστής κατωτέρας πειδεῖς. — Χαρακτῆρες καὶ ηθοί τοῦ ἐν Μετημόριῳ Ἀφρικῇ λέοντος (συν). — Αχριγμέτης (τινι). — Ανέδοτον περὶ τοῦ Λουδοβίκου ις'. Μητρικὸς πόνος. — Αἰνιγμα.

ΑΘΗΝΑΙ Σ. Ἐφημερίς τῶν νέων ή Σπιτεριών
ἀριθ. 17. Ἐν Ἀθήναις 1877. Περιεχόμενα. Οἱ Σπιτεριάται εἰν Στρατειᾳ — Ἡ Ροζχ ἡ τὰ δύο φρούρια (πυ.).
— Επιστολὴ Πλινίου εἰς Τάκιτον. — Ήξ έβδομάδες εἰν Ἰτιπωνίᾳ (πυ.). — Ποικίλα — Παροιμία. — Ἡ προσευχή.
Τὸ φυλλάδιον τοῦτο περιέχει ματαξὴν τῶν εἰκόνων καὶ
τὴν τοῦ Σουλειμᾶν-Πρωτᾶ.

ΜΑΓΑΝΜΕΝΑ ΦΥΛΑ. Συλλογὴ διερόων ποιη-
μάτων ὑπὸ Δ. Ἡλικροπούλου. Ἐν Σκεύνῳ τύπ. Ἔ-
πει ανάσσου 1877.

— Εξεδοθη τὸ φυλλάδιον τοῦ Σεπτεμβρίου τῆς ἐν Ἀθήναις ἑκδόμαντος «εἰφανερίδος τῶν πτερίδων», περὶ γοῦ σὸν καλὴν καὶ ὡρέλιμον διὰ τοὺς πτερίδας.

MEMORIE BIOGRAFICHE intorno agli illustri Corciresi dalla caduta dell'impero Bizantino fino ai nostri giorni (1453-1877). Raccolte illustrate e pubblicate per cura di S. C. V. De Biasi Corcirese Dispensa VI Corfù, tip. Di G. Nacamuli editore 1877, prezzo cent. 40 di lire.

“Απασαί σχεδόν αἱ Εύρωπαικαὶ ἐφριμερίδες μνη-
μονεύουσι μετὰ θυμασιοῦ τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ
ἥρωος Κρνάρη δὲ «Χεόνος» τοῦ Λονδίνου, κόριον
ἀρθρον ἐν ᾧ παρεβάλλων τὴν ἱπνάτεντα ψύτου π.ο.; τὸ
τοῦ Θέρος, λέγει δὲτι ἁμφιτεροί, ἐκεῖνος μὲν ἐν Ἑλλάδε,
οὐκο; δὲ ἐν Γελλίᾳ ἡσαν οἱ μόνοι ἵκανοι νῆσοι πατέλλαξω-
σι διὰ τῆς ὑπεροχῆς των τὰς διαμαχο-
φατρίζει.

— Χιλιάδας χειρογράφων κατέλειπεν τησσαὶ Θίερε, ὡν πολλὰ δημοσιεύουσι προτεσταὶ τῆς διεθνῆς του Μινιέ και Βαρθεϊ. Τούτων προεξάρχει τρίτομος πολεμικὴ πλεοποικὴ σύνη και θεοκρατικὴ, κατὰ τῶν θεωριῶν

τοῦ Διερθίνου, τοῦ Λιτρὲ καὶ τοῦ Ρενάν. Κατόπιν ἔρχεται «ἡ ἴστορεκή μελέτη ἐπὶ τῆς Ἀναγεννήσεως» εἰς θεῖον συλλέξει μυριάδων στρειώσεων καὶ διοκλήρους βεβλιοθήκας. Τρίτον, ὅλλα ἡμιτελὲς, σύγγραμμα, εἰς ὁ εποίκιας 18 ἔτη, κατέλιπε «τὰς δύμιστυτας κοὶ τὰς διαφορὰς τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς ρωμαϊκῆς τέχνης», ἐφ' ὧ είχε συναθροίσει πλουσιωτάτην καὶ βραύτιμον

πυλλογὴν παλαιῶν δρειχαλίνων σκευῶν καὶ ἀγαλμάτων. Τῷ 1530, δὲ μετέβη εἰς Neuilly, ἵνα προσενέγκῃ τὸ σύμματό της Γαλλίας τῷ Λουδοβ. Φιλίππῳ ἔγραψεν ἐν τοῖς: ὑπομνήμασι τὸν ἕσχον συνδιάλεξιν πρὸς τὴν σύνυγον ἐκείνορος, εἰ τὴν δέσποιναν 'Ἄδελατδί' ἔκτοτε ἔξποκολούθησε γράφων καθὶ ἐκάστην σχεδὸν ὑπομνήματα διάφορα, ὃν τοὺς εἰκονογραφεῖται ἡ τῆς Γαλλίας, ἵστορια ἐπὶ τῶν τελευταῖων 67 ἑταῖρον.

—Τὰ μέγρια τοῦδε καταταχθέντα ἐν τῇ Εὐθλείᾳ οὕτη

τῆς Βουλῆς ἐλ. περιοδικά καὶ ἐφημερίδες; ἀνέρχονται σίγ^α
180, εἰς τὸ δὲ πλαίσιον τῶν 100 μὴ κατατυχόντων πίστες.

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΥΠ ΕΔΙΔΟΜΕΝΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Γ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 18

ΦΥΛΛ. Ζ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΙ Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

ὝΠΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΓΘΟΥΛΑΚΑ τ.

(συν. ὅρα φυλ., στ.

δι. Περὶ ὑπηρετῶν, ἐνδυμάτων, προσωπείων εὐτῶν
χοροῦ καὶ χορηγοῦ.

Αν καὶ δὲ ἐκ Σταγείρων φιλόσοφος δὲν ἀναφέρει τις ἐφεύρεταις τὸν πρῶτον ὑποκριτὴν, μεταγενέρεος δύμως συγγραφεῖς διολογοῦσιν ὅτι ἐφεύρετης ὑπῆρξεν δὲ ἐν Νικαρίᾳ γεννηθεῖς Θέσπις· Ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ τῆς Ἀττικῆς ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου ἦν ἀρχαιοτάτη ὡς καὶ δὲ μετὰ ταύτης συνδεδεμένος διθύρωμός. Ἡδη δὲ ἀττικὸς ἥρως καὶ πρεσβύτερος τῆς ἀττικοῦ Ἐφιγόνης Ἰκαρίας εἰσήγαγεν τις τὴν χώραν ταύτην τὴν ἄκμειλον· ἀλλ᾽ ὡς ἐν Ἀργει, ἐν Θάσει; καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἡ εἰσαγωγὴ τῆς ἀγροτικῆς ταύτης λατρείας συνδέεται μετὰ τραγικῶν συμβάντων. Οὐ Ἰκάριος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν δημοτῶν αὐτοῦ, οἵτινες μετ' ὀλίγον παρεδόθησαν εἰς οἰμωγάς· ἡ δὲ θυγάτηρ τὸν πατέρα ζητοῦσα καὶ ἀντὶ τούτου τὸ πειμακεύρωσα, κατέτρεψε τὸν βίον. Διὰ τούτο δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ μήδος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Ἐφιγόνης εἶναι τὸ ἀρχαιότατον θέμα τῆς ἀττικῆς τοπογραφίας. Ἐκ τῶν περιστάσεων τοῦ βίου τοῦ Θέσπιδος εἶναι μόνον γνωστὸν τὸ ἀνέκδοτον, καθ' ὃ δὲ Σόλων ἀπεδοκίμασε τὸν νεωτερισμὸν τοῦ ποιητοῦ. Οἱ μέγας τῆς ἀρχαιότητος νομοθέτης ὁν καὶ ἐν τῷ γῆρατι φιλήκοος καὶ φιλομαθής, παρέστη θεατὴς τῆς ὑποκρίσεως τοῦ Θέσπιδος. Τοσοῦτον ἔξεπλάγη ὁ γέρων Ἀθηναῖος ἴδων τὸν Θέσπιν ὑποκρινόμενον, ὥστε πλησίασες αὐτὸν, τὸν ἡρώτησεν ἂν δὲν αἰσχύνηται πρὸ τοσούτων θεατῶν, τηλικαῦτα ψευδόμενον· ὃ δὲ Θέσπις ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶναι δεινὸν τὸ λέγειν καὶ πράττειν μετὰ παιδιάς τοις αὐταῖς. Ἀλλ' δὲ Σόλων ἀκούσας ταῦτα ἐπάταξε τὴν γῆν διὰ τῆς βακτηρίας ἐπειπόν, διετὸν πτιδιάν ταύτην ἐπικινοῦντες καὶ τικνωτες· ταχέως θέλομεν εὑρεῖ ἐν τοῖς συμβασιοῖς. (Πλούτ. εν B. Σολ. 29.) Ἐλθὼν κατόπιν διασκέψας τὸν δειπτόν, οἴη τοιούτουν αἴσιην

ΕΠΑΓΓΙΟΥ ΤΕ ΧΑΙ ΤΙΚΗΤΟΣ ΙΑΖΕΩΣ ΘΕΛΟΜΕΝ ΕΥΡΕΙ
ΕΠΙΒΡΑΤΑΙΩΣ. (Πλούτ. εν Δ. Σολ. 29.) 'ΕΛΘΩΝ ΚΑ
ΑΙΩΝΙΟΣ, ΠΡΟΣΕΦΕΛΑΣ ΕΥΩΝΩΠΕΡΟΥ, ΉΓΑ ΠΑΡΟΝΤΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καὶ διαποίκιλος. Υπὸ τοὺς πόδας ἐφόρει ὁ ὑποκριτὴς κόθορον, ὑπόδημα 0,33 τοῦ μέτρου ὑψηλὸν, ώρισμένον ὅπως ἐπαυξάνῃ τὸ μέγεθος μέχρι τοῦ ὑπερανθρώπου, καὶ καθιστῷ τὸ βάθισμα βραδὺ καὶ μεγαλοπρεπὲς, καὶ μακρόθεν ἡχοῦν· ἔθετον δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπίθεμά τι ὅγκος καλούμενος, ὅπερ ἀνυψούμενον ὑπὲρ τὸ πρόσωπον, εἶχε τὸ σχῆμα λαβδοειδές. Εἰς τὴν ἐπιμήκυνσιν τούτων ἀνταπεκρίνετο ἡ εὔρυνσις τοῦ σχηματισμοῦ διὰ τῆς ἐπιθέσεως προσκεφταζίων (τυλῶν) ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ σώματος. Τὰ δὲ προσωπεῖα, ἀτινα προῦλθον ἐκ τῆς συνθείας τοῦ ἐπικρύπτειν τὸ πρόσωπον κατὰ τὰς βακχικὰς τελετὰς, ἀπέβησαν χρησιμώτατα εἰς τὴν τραγῳδίαν, διότι οὐ μόνον ἐκάλυπτον τὸ γνωστὸν πρόσωπον τοῖς θεαταῖς, ἀλλὰ περιέχειν αὐτὸν καὶ ἰδανικόν τινα τύπον, διὸ ὑπερβαλλόντως ἀγαπᾷ ὁ ἀρχαῖς τραγῳδία. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν πρόσωπον οὔτε δύσμορφον ἦτο, οὔτε ἐπίτηδες διεστραμμένον, ὡς τὸ κωμικὸν οὐχ ἦτον ὅμως τὸ στόμα τὸ κεχηνός, τὰ διπνεωγμένα ὅμεματα, οἱ βαθεῖς χαρακτῆρες, καὶ τὸ λαμπρὸν καὶ ἐκραστικὸν χρῶμα, ἐσήμαινον τρανῶς δὲ τῶν τραγικῶν ἥρωών ταῦ πάθη εἴνε πολὺ βιαιότερα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Υπὸ τὰ προσωπεῖα, οὔτε μομφαῖς διεφάνετο, οὔτε νεῦμα· ταῦτα ἐνίσχυον καὶ τὸν τόνον τῆς φωνῆς, καίτοι εἶναι βίθιον, διὸ ἡ φωνὴ τῶν τραγικῶν ὑποκριτῶν ἦτο διαφερόντως ἴσχυρὰ καὶ λαμπρὰ, τὸ μὲν ἐκ φύσεως, τὸ δὲ ἐκ μακρᾶς καὶ ἐπιμελοῦς ἀσκήσεως. Εδηλοῦτο δὲ ἐκ τῆς κατασκευῆς τοῦ πρόσωπου, ἀνὴρ ἡ γυνὴ, γέρων ἡ νέος. Πλὴν τῶν ὑποκριτῶν παρῆσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἀλλὰ πρόσωπα, ἀτινα καὶ φάσις ἡ καὶ εἰνὰ ἐλέγοντα.

Κατ' ἀρχὰς ὁ χορὸς ἦτο πλήθες τι πειδῶν ἡ ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τῇ ἑρτῇ θεοῦ τίνος, ἴδιᾳ τοῦ Διονύσου, ὀρχοῦντο κύκλῳ περὶ τὸν καίοντα βωμὸν αὐτῶν, καὶ ἦδον τὸν διβύραμβον. Πρὸ τοῦ Αἰσχύλου ὁ χορὸς συντετάτο ἐκ 50 χορευτῶν οὗτος διετήρησε μὲν τὸν ἀριθμὸν, διεῖλεν δῆμος ἰδίως εἰς 4 τρήματα, ὃν ἔκαστον ἐκ 12 χορευτῶν συνιστάμενον, ἀνῆκεν εἰς ἐν τῶν δραμάτων τῆς τετραλογίας ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἡδεῖσε τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν χορευτῶν εἰς 15, οἵτινες ἐτάσσοντο εἰς τετράγωνον σχῆμα ἐπὶ τῆς δράχηστρας. Διηρεῖτο δὲ ὁ χορὸς εἰς δύο ἡμιχρόια, ὃν ἐκάτερον εἶχεν ἡγεμόνα, καὶ οὐ φάσιον καλούμενον, διτὶς διελέγετο αὐτὸς ἀντὶ τοῦ χοροῦ, πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς, καὶ διτε κατήργετο, συνεπήλει ἄπας ὁ χορός. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἡ τραγῳδία διαιρεῖται εἰς πρόλογον, τὸ μέρος δηλαδὴ ἐκεῖνο τῆς τραγῳδίας, ὅπερ προγείται τῆς πρώτης εἰσόδου τοῦ χοροῦ, εἰς ἐπεισόδιον, δηλ. πᾶν τὸ κείμενον μεταξὺ τῶν χορικῶν· εἰς ἔξοδον, δηλ., τὸ μέρος ὃλον τῆς τραγῳδίας εἰς χοροῦ μέλος χορικοῦ δὲ μέρους εἶναι ἡ πάροδος ἢ τοι τὸ χορικὸν σύστημα ἐν τῇ πρώτῃ εἰσόδῳ τοῦ χοροῦ, ὅπερ ἢ τοι συνήθως ἐν ἀναπαιστικῷ ρυθμῷ καὶ ἡδεῖο ὅροι λόκηροι τοῦ χοροῦ. Εἰς πάντα τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ, διαλάμπει ἡ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΕΡΑΝΤΖΗΣ

Ο δόκτωρ Γεώργιος Νεράντζης ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὴν 10 Νοεμβρίου 1823 ἐκ διακεκριμένης οἰκογενείας. Ήμερθεὶς ἐν τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ ηλικίᾳ εἰς Ἰταλίαν πρὸς ἐκπαίδευσιν, ἐσπούδασε τὴν ἱατροχειρουργικὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Πίζης, ἔνθα ἔτυχε, μετὰ πανδήμων χειροκρητισμῶν, διδακτορικοῦ διπλώματος τὴν 2 Ιουλίου 1847.

Ἐπικεφθεῖς τὰ Βασιλικὰ νοσοκομεῖα τῆς Εὐρώπης, ἀπέκτησε τὴν ἀναγκαῖαν πείραν, καὶ ἐπανῆλθεν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, μετεργάμενος τὸ 1849 τὸν Ιατρόν διπλώματος τοῦ ιατροχειρουργικοῦ ἀκαδημίας τῆς Γενεύης.

τῆς δημοσίας θέσεως, μετέσθη τὴν 4 Ἀποιλίου τοῦ 1852 εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐνταῦθα ἐξῆσκει αἰσίως τὰ

- τῆς ἐπιστήμης του. Τὴν 23 Φεβρουαρίου τοῦ 1853, ὁ ἐξοχώτατος W. Paulet, γενικὸς στάλαρχος τῆς Μεγάλης Βρεττανίας ἐν Βοσπόρῳ, προτάσει τοῦ ἐξοχώτατου Στρατφόρδ Κάνιγγος λόρδου Ρεδικλήφ, πρέσβεως τῆς Ἀγγλίας ἐν Κωνσταντινούπολει, ἐξελέξατο τὸν Γεώργιον Νεράντζην διευθυντὴν τοῦ νοσοκομείου τοῦ συσταθέντος ὑπὲρ τῶν αἰχμαλώτων Ρώσων τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ἐν τῷ ναυταράμῳ τῆς Κωνσταντινούπολεως.

Ἄλι μετὰ μεγίστης φιλανθρωπίας ἐπιδιψψιλευόμεναι ὑπὸ τοῦ Νεράντζην φροντίδες τοσοῦτον ἐξειμήνθησαν, ὡς τῆς Α. M. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσίας, διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ πρέσβεως του, K. A. Βούτινιέφ, ἐξεδήλωσε τὴν εὐχρέστειά του, δωρήσας αὐτῷ ταμβακοθήκην χρυσῆν πεποιημένην μὲν ἀδάμαντας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1857 ὁ Δρ. Νεράντζης ὠνομάσθη γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἰατρικῆς Αὐτοκρατορικῆς ἑταίριας ἐν Κωνσταντινούπολει καὶ διαδοχικῶς ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ γραμματέως τῆς ἰδίας ἑταίριας, ὡς συνεργάτου πρὸς σύνταξιν τῆς Ἰατρικῆς ἐφημερίδος τῆς Ἀνατολῆς, ἔνθα κατεχώρισε πολλὰς ἐνδιαφερούσας πραγματείας, ἐξ ὧν σε μαλλον ἀξιοσημείωτοι εἰσὶν αἱ ἔχεις. «Ο Θρησκείας Βόσπορος», «Ἄν τηνοι τῶν πριγκίπων», «Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον τὰ ἀλεξιτήρια;» «Πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις εὐδοκίμιως τὰς ἀνιάτους ἀσθενείας;», «Περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὐ μεταχειρίζονται τοὺς πνιγμένους ἐν Κωνσταντινούπολει, καὶ δόηγίσαι πρὸς παροχὴν βιοθείαν πρὸς τοὺς πνιγμένους». «Παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῆς θαυματορίας ἐν Αγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, καὶ περὶ τοῦ ἐν Ισλάμ φαρμακευτικοῦ κανονισμοῦ ἐν Τουρκίᾳ». «Περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἀφορῶντος τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἀστυκοΐας τρικηπτικῆς ἐν Τουρκίᾳ, ἐπὶ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Hindjē ἐν τῷ Ιεράκῳ Αρχεῖ κατελληλού».

Ἐγένετο ταῦτοχρόνως μέλος τοῦ πολιτικοῦ Ἰατρικοῦ συμβουλίου, μετὰ τῶν καθηκόντων τοῦ γραμματέως, ἀτινα ἐξῆσκει ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη. Κατὰ τὴν μεγάλην ἐπιδημίαν τῆς χολέρας (1865) ἀνεχώρησεν, ὅπως ἀνεύρη τὰ ἀπαιτούμενα μέσα πρὸς περιστολὴν τῆς μάστιγος ταύτης.

Κατὰ τὸ 1868 συνεκαλέσθη παρὰ τῆς ἐν Κωνσταντινούπολεις συνέλευσες, ὅπως ἐνδείξῃ τὰ προληπτικὰ μέσα τῆς εἰσοδοῦ τῆς ἴνδικης χολέρας.

Εἰς τὸν Δρ. Νεράντζην ἐνεπιστεύθη ἡ Οθωμανικὴ Κυβερνητικὴ τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως τῆς Συνελεύσεως, εἰς ὃν μετὰ μεγίστης φιλοτιμίας ἐξεπλήρωσε τὰ καθήκοντα καύτοι. Κατὰ τὸ ἔτος δὲ 1867, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἐν τῇ ρηθείᾳ συνελεύσεις ὅπηρεσιῶν του, ὡνομάσθη μέλος τοῦ ιατροχειρουργικοῦ διπλώματος τῆς Ιατρικῆς τῆς Ισπανίας. (Ισπανία).

.

- 1) 1865 8 Οκτωβρίου. Παράσημον τοῦ Medjidié γ'. τάξις (Τουρκίας).
- 2) 1866 8 Μαρτίου. Τὸν ἀργυροῦ σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος (Ἐλλάδας).
- 3) 1866 7 Νοεμβρίου. Αὐτοκρατορικὸν παράσημον τοῦ τάγματος τῆς τιμῆς (Γαλλίας).
- 4) 1867 8 Ιανουαρίου. Παράσημον τῆς ἀξίας τῆς A. A. τοῦ Επέτη Πίου IX.
- 5) 1867 14 Ιανουαρίου. Παράσημον τῆς ἀξίας τῆς Α. Α. τοῦ Επέτη Πίου IX.
- 6) 1867 14 Ιανουαρίου. Παράσημον τῆς Οσμανιέ δ'. τάξις (Τουρκίας).
- 7) 1867 9 Μαρτίου. Παράσημον τῆς Θεοτόκου Εὐαγγελίστριας (Βοστογαλλίας).
- 8) 1868 14 Νοεμβρίου. Βασιλικὸν παράσημον τοῦ στέμματος δ'. τάξις; (Πρωσίας).
- 9) 1869 31 Μαρτίου. Ταξιάρχης τοῦ τάγματος τῆς καθολικῆς Ισαβίλης. (Ισπανίας).
- 10) 1869 14 Οκτωβρίου. Αὐτοκρατορικὸν καὶ Βασιλικὸν παράσημον τοῦ ἀγάλου Ιανουαρίου δ'. τάξις (Ρωσίας).
- 11) 1871 30 Δεκεμβρίου. Ταξιάρχης τοῦ στέμματος τῆς Ιταλίας.
- 12) 1873 14 Ιουνίου. Τὸν χρυσοῦ σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος (Ἐλλάδας).

Προσέτι καὶ τὰ ἔχεις Ἀκαδημαϊκὰ πτυχία.

- 1) 1856 17 Αύγουστου. Τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἑταίριας Κωνσταντινούπολεως.
- 2) 1857 10 Δεκεμβρίου. Τῆς φυσικοϊατρικῆς καὶ επαστικῆς ἀκαδημίας τοῦ Μιλάνου.
- 3) 1860 17 Ιουλίου. Τῆς ιατροχειρουργικῆς ἀκαδημίας τῆς Γενεύης.
- 4) 1861 27 Νοεμβρίου. Τοῦ ιατρικοῦ καθιδρύματος Βαλεντίνου.

- 5) 1866 9 Όκτωβρίου τοῦ φεμιναχευτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου
Βαρκελώνης.
6) 1868 5 Νοεμβρίου τῆς Ἰταλικῆς γεωγραφικῆς ἑταίριας;
τῆς Φλωρεντίας.

Ίδος πᾶν δ, τι ἀνήκει εἰς τὸν δημόσιον βίον τοῦ Γεωργίου Νεράντζη. Όσον δὲ ἀφορᾷ τὸν ιδιωτικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, διεκρίνετο διὸ τὰ φίλανθρωπικά του αἰσθήματα, καὶ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἀνεξχρηστοῖαν του, ὡς βεβαιοῦσιν οἱ πολυπληθεῖς αὐτοῦ φίλοι, οἵτινες κατετάσσοντο ἐν τοῖς διασποριτέροις κύκλοις παντὸς τόπου ἔνθα διέτριψε. Φύσει χωλόδους, καὶ μελαγχολικοῦ ιδιώματος ὡν κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου του, οὐδέποτε ἐνομίζετο εὔτυχης. Μεμακρυσμένος δὲ τῶν συγγενῶν του, δὲν ἐδοκίμασε τὴν γλυκεῖν ἔκεινην οἰκογενειακὴν στοργὴν, ητίς ήδύνατο νὰ καταστήσῃ τὸν βίον αὐτοῦ πολύτιμον καὶ εὐάρεστον.

Μεταξὺ τῶν ἐγγράφων, ἀτινα τὸ Ἑλληνικὸν προξενεῖον ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εὑρεν, ὑπῆρχε καὶ σχέδιον ἐπιστολῆς τίνος ἢν πρὸς φίλον του ἀπέστειλεν, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 30 Νοεμβρίου 1867, ἐν ᾧ, σὺν τοῖς ἀλλοις, ἔξιστόρει διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων, διτι ἡ ζωή του ἡτο βάρος· προσέθετε δὲ ὅτι δὲν ἥδύνατο πλέον νὰ ἤναι ἀληθῶς ἐπωφελῆς οὕτε ἐν Κωνσταντινουπόλει, οὕτε ἀλλαχόθεν.

“Χπό τὸ βάρος τῶν λυπηρῶν τούτων λογισμῶν δὲ Νεράντζης ἐτελεύτησε τὴν 3 Μαρτίου 1877, συμπληρώσας ἑντέκμως καὶ ἐπωφελῶς τὸ παντοκρατὸν τρίτον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

« Phare de Vosphore »

Γ. Σ Γ.

Ἡ κατωτέρῳ πραγματείᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Δ. Σωμερίτη,
ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ ίδιου, ότε ἐν Ἀθήναις ἐσπούδαζεν, ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρνασσός». Καταχωρίζουμε δὲ αὐτήν αὐτολεξίζει, παραλείποντες μένον τὸ προσίμιον αὐτῆς; ὡς οὐδόλως ουσιετικόμενον μὲ τὸν εκοπόν τημάν.

Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΒΙΟΥ.

‘Η οἰκογένεια εὗσα ἐν τῶν ἔξόχως συντελούντων εἰς; τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ τε ἀτέμου καὶ τοῦ ἔθνους, ἔχει πρὸ πάντων ἀνάγκην ὑγειοῦς διαρρυθμίσεως; καὶ διὸ οἶδόν τε τελειοτέρας δργανώσεως. Ὁ ἀνθρωπός καθὼς ἐπλάσθη ὑπὸ τῆς φύσεως, διταν ἀπὸ νηπίου καταστῇ νέος καὶ ἐπομένως ἄνθρωπος τέλειος, ιψυφεύεται τὴν ἐκλεχθεῖσαν ἀπ’ αὐτὸν τὸν ἰδίον ἢ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του οὐζυγον καὶ τεκνογονεῖται ἰδίον ἔχομεν τὴν οἰκογένειαν, τὰ ὑπέκανα οὐ-οῦτως εἰπεῖν τῆς οἰκογενείας στοιχεῖα. Ἀλλὰ τὰ στοι-χεῖα ταῦτα ἔχουσιν ἀνάγκην συνειρμοῦ τινος, διτις ἵνα ἀποβῆ ἐνεργός καὶ ὡφέλιμος, ἀνάγκη νὰ περιλαμβάνῃ τὰ ἥθικα ἐκείνα στοιχεῖα, ὅδι ὡν καθίσταται πᾶς σύνδεσμος; κραταιός καὶ ἀδιάσπαστος; τοῦτο ἐπετεύχθη διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ μεγάλη αὐ-τη τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας εὐεργέτις, περιστείλασα τὸν ἄνθρωπον, ἀναγκάσασα αὐτὸν νὰ θυσιάζῃ τὰ πάθη του, γὰρ σέβηται τὴν ἀδυγαμίαν τῶν γυναικῶν, ἔηπε

τὴν ὑγιαῖα τῆς οἰκογενείας βάσιν εἰς; ἐναὶ μόνον ἀνδρῶν καὶ
μίαν μόνην γυναικα, καὶ διτευκόλυνεν οὐτῶν τὴν ρύθμισιν
τῆς οἰκογενείας, καὶ παρέσχεν αὐτῇ τὴν πρᾶς ἐπιλέ-
ρωσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ἀπαιτουμένην ἴσχυν· ἦ-
δρυξία οἰκογένεια συνισταμένη κυρίως εἰς τὸν πτερέρχο-
ντα τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα, ψυχὴν δὲ ἔχουσα οὐχὶ τό-
σον τὴν φιλοστοργίαν ὡσον τὴν τοῦ γένους ὑπερφράνει-
αν, διατελεῖσα δὲ καὶ ὑπὸ τὸ θάρος τῆς φύσει ἀποσυν-
θετικῆς τῆς οἰκογενείας πολυγαμίας, δὲν ἐκέπτητο τὰς
ἀπαιτουμένας δυνάμεις, δι’ ὧν νὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ
τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμὸν, οὐδὲ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν
ἐν γένει τῆς τε ἰδίας Πατρίδος καὶ τῆς καθόλου ἵνθρω-
πότητος εὐδαιμονίαν. Ἄλλα τίς ὁ τρόπος δι’ αὗταν
ἡ οἰκογένεια τὸν σκοπὸν αὐτῆς νὰ ἐπιτελέσῃ; Ἐπερκε-
τάχα ἡ συστολὴ τῆς οἰκογενείας εἰς τὸν περιορισμὸν τῶν
παρασήτων τὸν ὑπὸ τῆς Χρονιανικῆς Θρησκείας καθίε-

προτοπων, τὸν όποιον περιέχει οὐδέποτε οὐρανός οὐδὲ γη.
ρωθέντα; Βεβαίως τούτο εἶναι μία ἐγγύη ποιητική, ἀλλά ἀπαι-
τεῖται, σπουδαία ἀποικίη γόνυμος, νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς
τερήσσεως τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων ὀμφοτέρων τῶν συ-
ζύγων. 'Αλλ' ὅπως ιηροθόσις ταῦτα ἀπειτεῖται νὰ ὑπάρξε-
ῃ μεταξὺ αὐτῶν ή σύμπνοια τῶν ἴδεων καὶ τῶν αἰ-
σθημάτων, ή διὰ τῆς ἀγάπης κρατυνομένην, ἵδοι δὲ ἵστως
ὅ λόγος, δί' ἓν οἵσπι τοῦ δεσμοῦ τῆς οἰκογενείας φιλο-
σοφήσαντες ὥρισαν τὸν γάμον ὡς "ταυτότητα ἴδεων,
αἰσθημάτων καὶ συμφερόντων". Ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς θέματος
ἢ ἀτυχοῦς γάμου ἔχειται η τῆς οἰκογενείας ἐκπανθῆση
ἢ νοοῦσα κατάστασις διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐν 'Αμερικῇ
ὅτι πρὸς σύναψιν γάμου δὲν ἔχεται η ὑπεκτή κατά-
στασις τῆς γυναικὸς ἀλλά η οὐκεκτή αὐτῆς ἀνατροπὴ καὶ

ή ἐν γένει τοῦ χρακτῆρος τῆς ἐν ἡ ἀποτελεῖ μέλος
οἰκογενείας ἐκτιμποις. Ήτος τὴν Ἀμερικὴν ἀγαπῶντας
καὶ νυμφεύονται, καὶ διότι ἀγαπῶνται, εἶναι εὐτυχεῖς
καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν, ἐπαναλαμβάνοντες ὃ εἰς πρὸς
τὸν ἄλλον ὅτι ἡ ἐκλογὴ των ἑστηρίζετο εἰς τὸν ἔρωτα
ἔρωτα δὲ λέγοντες δὲν ἐννοοῦσι, φρονοῦμεν, τὸ ἐφήμερ
ρον ἐκεῖνο πάθος, ἐπερ παράγει ἡ ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς λόρ
ψεως τῆς μορφῆς ἀναλάμπουσα αἴγλη, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἐφ
ἐκανὸν χρόνον ἀκριβοῦς ἐξετάσσεις τοῦ ήθικοῦ χρακτῆ
ρος καὶ τῶν πράξεων αὐτοῦ. Ἄλλως τε πῶς δύναται νὰ
συλλάβῃ τις αἰσθητα διαρκὲς καὶ καρποφορίας πολυτί-
μου παδέεον εἰς τι πρόσωπον, νὰ πχράσῃ αὐτῷ τὴν

παρακαταθήκεν τῆς πίστεως καὶ τῆς τιμῆς, ἃνυ προσ-
γουμένης ἔξι ίδιας ἡ ἀντικειμενικῆς τοῦ λάγχιστον ἀντε-
λγίψεως, ἐρεύνης καὶ ἐμβρίθους; ἐκτιμήσεως; Οἱ ἐπὶ τοι-
τούτου διενθ θεμελίου ἐρειδόμενος γάμος εἴναι ἀντάξιος
πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ θεμοῦ τούτου καὶ ἀποδεῖνει
σύμφωνας τῷ προσρισμῷ αὐτοῦ. Ἐν Ἀμερικῇ ὁ γάμος
δὲν κατηληθεὶς εἰς τὸ χαμερπές στάδιον τῆς ἐμπορικῆς
πρᾶξεως πλουσίᾳ ἢ πτωχῇ ἢ νῦμφῃ, εἴναι βεβαίος ὅτι
ἀγαπάται, διότι δι' αὐτὴν καὶ διχὶ ἔνεκα τῶν χρημάτων
την ἐξελέχθη, ὁ δὲ πατήρ δύσις τρέμων δίδει τὴν θυ-
γατέρα του, εἴναι ἔρωτος τοῦ φέρου ἄτι τὴν παραδίδει
εἰς ἀγενή τινα κερδοσκόπον. Καὶ ποιῶν ἐμπιστοσύνην
δύναται εἰς νὰ ἔχῃ εἰς ποθωπον ὅπερ παρέχει διεγματι-

δέ τὸν τοιούτον γάμον συνάπτει πρὸς μένον τὸν οκοπόν τοῦ συμφέροντος, θυαιάζον οὕτω πᾶν ὃ, τι ἐρώτερον εἰς τὸν ἀδηφάγον θωμὸν αὐτοῦ; Ὁ γάμος δέντεν ὡς ἀρχικὴ πτηγὴ τῆς οἰκογενείας, δέον νὰ στηρίξεται ἐπὶ ἀσφαλοῦς καὶ ἔδραίς βάσεως, ἐπὶ τῇ ταυτότητι τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, δπως καταστῇ γόνυμος χροστῶν πολιτῶν καὶ παραγωγὴς στοιχείων ὑγειῶν διὰ τὸ "Ἐθνος". Ἰδοὺ η οἰκογένεια: Ἰδοὺ ἄνθρωπος νυμφευθεὶς σύζυγον ἐκυτοῦ ἀνταξίαν, τεκνογονῶν ἀναδέχεται τὰ ὑψηλὰ τῶν γονέως καθήκοντα, καὶ η συναίσθησις τῶν ἴερῶν αὐτοῦ καθηκόντων τῷ ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐργασίας, δπως καταστῇ ἵκανὸς νὰ ἀναθρίψῃ προσκόντως τὰ τέκνα του καὶ τὰ διευθύνῃ εἰς τι ἐπάγγελμα ἀνάλογον πρὸς τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ θέσιν η πρὸς τὴν πνευματικὴν μᾶλλον τοῦ τέκνου αὐτοῦ ἐπίδοσεν. Τὸ πρώτιστον καὶ κυριωδέστερον τοῦ γονέως καθῆκον εἶναι η ἐπιμέλεια τῆς τῶν τέκνων ἀνατροφῆς καὶ Ἰδίχ ἐκ μέρους τῆς μητρός. Η μητρὶ καὶ ώς ἐκ τῆς ἴδιαζούσης στοργῆς θν πρὸς τὰ τέκνα τρέφει, καὶ ώς ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων καθηκόντων ἀτίνα ἐν τῇ θέσει τῆς οἰκογενείας ἀναλαμβάνει, εἶναι η μόνη, ητὶς δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀνατροφῆς καὶ η μόνη ἵσως ἵκανὴ πρὸς ἐπωφελῆ πηδαλιούχησιν τῆς τῶν ἰδίων τέκνων φυσικῆς τάσεως: ἀλλ' δπως τοῦτο καταστῇ ἵκανὴ νὰ ἐπιτελέσῃ, ἀνάγκην ν' ἀφοσιωθῇ πρὸς τοὺς πρεσφυτεῖς ἑκείνους βλαστοὺς φυγῆ τε καὶ σώματι, κύριον δὲ αὐτῆς μέλημα νὰ

εγη πάντοτε τὸν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα' καὶ τότε μόνον δύνεται νὰ ἐκπληρώσῃ τὰ ἕστα ταῦτα χρέον, ὅταν τοὺς λογισμοὺς αὐτῆς δὲν συστρέφωσιν αἱ ξέναι τοῦ κόσμου φροντίδες, οὐδὲ ἀποβλέπῃ πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης οἰκογενείας, ἀλλὰ γινώσκουσα ἔστητὴν καὶ ἔχουσα ἀκριβὴ τὴν συναίσθησιν τῆς ἴδιας θέσεως, ἐνεργεῖ πάντοτε συμφώνως καὶ ἐλλόγως πρὸς ταύτην. Τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν βλέπομεν θριαμβεύουσαν ἐν Ἀμερικῇ μεθ' ὅλων τῶν παρομαρτούντων αὐτῇ εὐτυχῶν ἀποτελεσμάτων. Βλέπομεν τὴν σύζυγον ἀσχολουμένην εἰς τὰ τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, μεριμνῶσαν πάντας νὰ ἀρέσῃ μᾶλλον πρὸς τὸν ἴδιον σύζυγον, καὶ ξένην τῶν ἀσχολιῶν ἑκείνων τῆς ἐξατερικῆς ἐπιθετικῆς, τῆς μάστιγος ταύτης τοῦ κοινωνικοῦ δίου, καὶ πηγῆς τοσούτων ὀλεθρίων συνεπειῶν.

Οποία θαυμαστά εἰλικρινεῖαικῆς συμβιώσεως ! "Αλλὲς ἀφήσωμεν τὸν ἴδιον σύζυγον, τὸν ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ νῦν ἐν Ἀμερικῇ ὡς δι' ὀνείρου εὑρεθέντα, ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἀνυμνήσῃ ἐπεξίως τὸ κάλλος τῆς ἐνθέου ταύτης σκηνῆς, νὰ παραστήσῃ διὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τόσον εύτυχος συζύγου, τὴν λαμπρότητα τοῦ θεέου τούτου καὶ οὐρανίου δεσμοῦ.

«Πόσον ἀδύνατο; εἶναι, ἀνακράζει ἐνθουσιῶν δι σύζυγος, πόσον ἀδύνατος εἶναι ἡ καρδία μας! ηθανόμηνος ἐμαυτὸν θελγόμενον καὶ ἐλκυθμένον ὑπὸ τῆς νέας ταύτης μουσικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ πᾶν μέτρον ἐπανελαμβάνετο τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ τῶν τέκνων μου. 'Ἐω Παρισίοις δμως, ἐν Γαλλίᾳ, ὅλως ἄλλην μουσικὴν ἔκουσον' η σύζυγός μου εἶχε μὲν πάσσας τὰς ἀρετὰς, ἀλλ' ή υπερβολικὴ αὐτῆς μετατοιχωσάμην, καθίστα κατά τα τοσαντόν

Εύρισκομεθα δὴ πρὸ τῆς σκηνῆς τῆς ἐν Ἀμερικῇ εἰκογενειακῆς διαβίωσεως εἰσέλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἑναίσιον ταύτην σκηνὴν, ἵνα θαυμάστε τὸ ἴδαικον κάλλος τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, βλέποντες αὐτὸ διὰ τῶν πράξεων ἐνασκούμενον καὶ ἀναδίδον τοὺς γλυκυτάτους αὐτοῦ καρπούς. Εἶναι εἰσέτι πρώτη, ἡ γλυκεῖτες ἔκεινη ὥρα, ἦτις, ἐπιχαρίτως τὴν λάμψιν τοῦ φωτὸς αὐτῆς ἐπὶ τοὺς θυντούς διαχέουσα, ἀνάζωπυρε τὰς νεναρκωμένας ήμῶν δυνάμεις, καὶ ἀνεγείρει ἡμᾶς εἰς τὴν κίνησιν τῆς ζωῆς. Τὸ πρῶτον τῆς μητρὸς ἔργον εἶναι νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ οὐλγοῦ καὶ τῶν φιλτατῶν τῆς καὶ μετὰ χαρέντος μειδιάμενος, τὸ ἄνθρος τοῦ ὕπερέπερφος τῆς ἡμέρας αυτοῖς προσφέρουσα, ἔστατες ἐπιμελῶς τὸ πῶς δι- τὸν διότι ἐμβλῆμα εἴχε νὰ πράττῃ διὰ δόλος ὁ κόσμος, καὶ ὁ Θεὸς ἡξένεις ὀπόσα εἰδοκίμαζον, ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ μὴ διαφέρωμεν τῶν ἄλλων! Διὰ νὰ κατοικῶμεν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, κατείχομεν οὐκημα τὸ δόλοιον εἴχε μὲν ἐκατὸν δέλτα βαθμίδων ὄφος, ἀλλ' ὅμως ἥπτο μέγαρον ἡγεμονικὸν καὶ οὐτινὸς ὁ οἰκοφύλαξ, ὅστις μὲ περιεφρόνει, εἴχε θαλαμηπόλεον καὶ ὑπηρέτην. Ἰνα ὑπηρετώμεθα, δῆπος ὅλος ὁ κόσμος, εἴχομεν ἀχρεῖον ὑπηρέτην, μέθυσον καὶ φεύστην, μεγαλοπρεπῶς ὅμως ἐνδεδυμένον, μὲ ἀνάξυρίδα ἐκ τριχωτοῦ ὑφάσματος καὶ μὲ ἐρυθρὸν ἐπενδύτην, διὰ τὸν δόλον ἐδαπάνων πολλὰ, ἐν τοῖς αὐτὸς μὲ ὑπηρέτει ἀθλίως καὶ δὲν μοὲ ἐπέτρεψεν οὐδὲ νὰ τρώγω, οὐδὲ γὰ ἐγδύωμαι, οὐδὲ γὰ πάγω κατὰ τὴν δια-

Θεοίν μου. "Ινα ἐνδύωνται ή σύζυγός μου καὶ ή θυγάτηρ μου, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἔχειάζοντο ἐνδύματα πυθώδους τιμῆς καὶ κρινολικά πληροῦντα ἕκαστον ὀλόκληρον ἄμαξαν καὶ ἔνεκα τῶν δοποίων ἡναγκαζόμυν ἐγὼ νὰ κάθημαι πλησίον τοῦ ἄμαξηλάτου. "Ινα εὐρίσκωμαι τέλος ὅπου ὑπάγει ὅλος ὁ κόσμος, ἥμεν ἡναγκαζόμενος νὰ θηρέω προσκλήσεις καὶ νὰ μειδιῶ πρὸς ἀνθρώπους πρὸς οὓς ἐσχάτην ἔτρεφον περιφρόνησιν. Τοιαύτη ἦτο ἡ συνήθεια! Ἡ εὐπρέπεια ἀπήγει νὰ λατρεύῃ τις τὸν πλευτὸν καὶ νὰ καταστρέψηται χάριν ἐπιδειξεως; πλούτου" καὶ δημος ὅτελοιμων ν' ἀσαμακρυνθῶ τῆς καλῆς συνανατροφῆς, διέτι θὰ ἔχχρακτηρίζομην ὡς ἴδιόρρυθμος, ὅπερ εἶναι ἐλάττωμα ἀπόδει, τὸ δόπονον οἱ Γάλλοι χαρίζουσιν εἰς τοὺς Ἀγγλους, ἔνεκα δὲ τῆς συζύγου μου καὶ τῶν φρονέμων αὐτῆς συμβουλῶν, ἔχετελοῦμεν, νομίζω, πρεπόντως τὸ δύσκολον μέρος μας. Τοῦτο ὀφελουσι νὰ δμολογήσωσι πάντες, δοσοι μᾶς ἔθλεπον εἰς τὸ δάσος καθ' ὀρισμένην ὥραν οἵτιδήποτε καὶ ἀν ἦτο ὁ κατρός. Καὶ τολμῶ νὰ εἴπω διτιηροῦμεν τὴν κοινωνεῖκήν μας θέσιν εἰς τοὺς Παρισίους καὶ διήγομεν ἐντίμως βίουν. οὗτινος πολυασχολώτερον δὲν δύναται τις νὰ φρατασθῇ, διέτι ἐτελοῦμεν ἐκάστην πρωτίν εἰκοσιν ἐπισκέψεις καὶ ἀπὸ οὐδεμιᾶς συνανατροφῆς ἐλείπομεν. Ταῦτα πάντα εἴχον λίγην καλῶς ἀλλὰ νὰ δμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, ἐν τῇ ἀγρίᾳ ταύτη χώρᾳ (τῇ Ἀμερικῇ) ἡ ἀπλοτέκη μου φύσις ὑπερίσχυεν· ἥμην εὐτυχής μὴ ἀκούων νὰ ἐπαναλαμβάνηται τὸ, ὅλος ὁ κόσμος, καὶ ἀληθῆ ἡσθανόμυν ἔδονήν, διτι η σύζυγός μου περὶ ἐμοῦ μόνον ἐντοσχολείτο, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐσυλλογίζετο ἢ μόνον τὸν σύζυγόν της, τὰ τέκνα της καὶ τὴν οἰκίαν της.

Αξιοσημείωτον ἐν τῇ οἰκογενειακῇ διαβιώσει τῇς Ἀμερικῆς εἶναι καὶ τὸ θέματον τὸ κατὰ τὴν ἑσπέραν τῶν σαββάτων ἐπικρατοῦν, τοῦ νὰ ἔνσχοληται πᾶσα οἰκογένεια εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Βίβλου καὶ τὴν ἐκ μέρους τῶν γενητόρων πρὸς τὰ τέκνα ἐπιτηδείαν ἀνάπτυξιν τῶν σωτηρίων τοῦ Εὐαγγελίου ἀρχῶν. Δὲν εἰσδύω εἰς τὰ βάθη τῆς θρήσκευτικῆς ουζητήσεως; δὲν ἐπιχειρῶ νὰ ὑδροφορήσω ἐπὶ τοῦ πίθου τῶν Δασατίδων, συναισθηνόμενος τὴν ἀτέλειαν τὴν παρακολουθοῦσαν πάντα λογικὸν ἄνθρωπον. Ἀλλως τε τὸ τοῦ Ἰκάρου πάθημα κατὰ τὴν πρὸς τὸν ἥλιον ἀνάπτυξιν του, δὲν δυοιάζει τὸ τρόπιον τοῦ Μαραθωνομάχου ίνα ζηλώσω αὐτὸν, καὶ ἀνακράζω ὡς ὁ ἥρως τῆς Σχλαμίνος, «οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ τοῦ... Ἰκάρου τρόπαιον». Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ ἀναλύσω τὰ ἴερὰ καθευτῶτα τῆς ἡμετέρας θρησκείας, νὰ διύλισω τὰ περιεχόμενα αὐτῆς καὶ προσβῶ διὰ τὸ ἀτελές τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος εἰς συλλογήσμονας ἀσεβεῖς καὶ ἀκροστριλῆ ἀπιστίαν. «Ο, τι δυνάμεθα προχείρως νὰ εἴπωμεν εἶναι ὅτι η θρησκεία δυολογουμένως ἐπιδρᾷ οὐσιωδῶς ἐπὶ τῇς διαρρυθμίσεως τοῦ τε ἀτόμου καὶ τοῦ ἔθνους, καὶ ὅτι ἀπαραίτητος εἶναι η τοῦ θρησκευτικοῦ εἰσθήματος καλλιέργεια πρὸς διάπλασιν χρηστῶν πολιτῶν καὶ ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἀνθρωπότητος τέλους. Ως ἐκ τούτου δὲν δυνάμεθα η γὰ πλέξωμεν ἐγκών.

είναι ή διάρκεια τῆς αὐτῆς ἀγάπης ἀπὸ τὴν νεότητα εἰς τὸ γῆρας· ἀλλὰ μὲ τὴν πρόσδον τοῦ χρόνου ή συζυγικὴ συμπάθεια τὸν πρὶν ἔνθερμον διαδέχεται ἔρωτα, διὰ τοῦ φύσης τὸ γῆρας, ὅτε η ζωὴ δὲν ἔχει πλέον δι' αὐτὸν θέλγητρον, ὁ δὲ ἔρως ἐμοιάζει τότε ἐσβεσμένον ὑφαιστείου κρατήρα, τότε ὁ πρώτης ἔνθους ἐκείνος ἔρως εἰς ἀπλὴν συμπάθειαν μεταβάλλεται.¹ Άλλὰ γυνὴ ἀναδειχθεῖσα σύντροφος ιδούσιος τῶν συμφερόντων σου, γυνὴ, ἔχουσα τὴν αὐτὴν ὑπερφάνειαν, τὴν αὐτὴν φιλοδοξίαν, τὴν αὐτὴν ὡς καὶ σὺ τύχην, ποτὲ δὲν σου εἴται ἀδιάφορος· καὶ ἂν η στενὴ συμβίωσις προξενεῖ πολλάκις συγκρούσεις, τὸ κενὸν τὸ ὄποιον μετὰ τὴν στέρησιν αὐτῆς θὰ σὲ περιστοιχήσῃ, θὰ ἀποδείξῃ ποίαν θέσιν κατεῖχεν αὕτη εἰς τὴν ψυχὴν σου· «ὅταν στερεύῃ η πηγὴ τότε καταλαμβάνεται τοῦ νεροῦ η ἀξία» ὡς καὶ Φραγκλένος ἀποφαίνεται.² Βρειτα μήπως δὲν μένουν τὰ τέκνα, ὁ τελικὸς οὗτος τοῦ θεοροῦ τῆς οικογενείας σκοπός;³ Οἱ ψυχρονθέντες λοιπὸν σύζυγοι πάλιν φιλιόνονται, πάλιν συνεννοοῦνται, δσάκις πρόκειται περὶ τῶν ἀγαπητῶν τούτων ὄντων, σκοποῦ μοναδικοῦ τοῦ βίου ὅταν ὁ βίος δὲν ἔχει πλέον σκοπόν· καὶ πάσχουν μὲν δι' αὐτὰ καὶ σκληρὰ πάσχουν, ἀλλὰ πάσχουν ἀκόμη σκληρότερον ὅταν ἥναι ἀτεκνοί. Ήτοις τῷ ὄντι θὰ ἐπιχειρήσῃ νά ἔκριζωσῃ ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὸ αἰσθητα τῆς μητρικῆς φιλοστοργίας, τὸ γλυκύτατον ἐνταῦτῷ καὶ πικρότατον, τὸ τερπνότατον καὶ φοβερότατον, τὸ ὄποιον ποτὲ μὲν ἐπαγρυπνοῦν ἐπὶ τῆς νεάνιδος, φυλάττει τὴν πορθενικὴν τῆς αἰδὼ, τὴν ὅδηγη μέχρι τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, τὴν ἀγαπᾶ, καὶ ἀφοῦ γείνῃ μήτηρ, ἀγαπᾷ τὰ τέκνα της ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ίδιαν, ποτὲ δὲ παρακολουθεῖ τὸν νέον εἰς τὸ πα-

τὴν τοιαν, πότε σε παρακολουθεῖ τὸν νεον εἰς τὸ πα-
λιτάραχον τοῦ βίου στάδιον, ἀφοῦ τὸν ἀνέθρεψε πα-
δίον, μειράκιον, τὸν συνοδεύει τρέμον εἰς τὰ τοῦ βίου
πρωτόλαχια, πάσχει πικρὰ διὰ τὰς ουμφοράς του καὶ
χαίρει μέχρι παραφροσύνης· διὰ τὰς εὐτυχίας του. Ε-
νίστε ή τρυφερὰ αὔτη μήτηρ συγκατατίθεται νὰ ἔδη
τὸν οἶνον τῆς ἐμβαίνοντα εἰς τὸ πολεμικὸν στάδιον· ἐ-
πρόμαξες μαθοῦσα δις: ἔμελλε νὰ συγκροτηθῇ μάχη ὡς
χαρὰ ἀν ἐπείζοσεν! ὡς χαρὰ ἀν ἐδοξάσθη! ὡς λύπη!
λύπη σκληρὰ ἀν τῆς τὸν φέρουν νεκρὸν, καίτοι τετυ-
λιγμένον εἰς τὰς ἐχθρικὰς σημαίας!! τέτε θὰ κατα-
πικρανθῇ, καὶ θὰ θελήσῃ νὰ ἀποθάνῃ, καὶ ίσως θὰ ἀ-
ποθάνῃ! Ἀποθνήσκει τέλος πάντων, ἀφοῦ ἐχρημάτισε
παιδίον, νέος, ἀνήρ, γέρων· ἀφοῦ ἔλασθεν ἀπὸ τὰ τέκνα
του δοσας εὐεργεσίας ἔδωκε πάντοτε ἀγαπῶν, πάντοτε
ἀγαπώμενος, καὶ συνοδευόμενος ἔως τὰς πύλας τοῦ θε-
νάτου ἀπὸ τὰ ὄντα ἑκείνα πρὸς ἂν ἔδωκε τὴν ζωὴν.
Ίδοι ἐτέρωθεν ἀνθρωπὸς νυμφευθεὶς τὴν σούζυγον αὐτοῦ
ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν δρέζεως ἐφτημέρου· ἢ αὐτὸς ἑκείνη ἡ
ἑκείνη αὐτὸν ἔπιπτε νὰ ἀγκαπᾷ, τὴν ἡπάτησε καὶ τὸν
ἡπάτησεν· ἡ σούζυγκη κοινωνία μετεβλήθη εἰς τυραν-
νίαν· ἡ διπλατήρα δὲν ἐφεύρεται περὶ τῶν τέκνων του,
ἢ αὐτὸς μὲν ἦτο τεττάρη χριστός ἀλλ ἀφοῦ ἔπραξε τὰ
πάγια οὐπέρα αὐτῶν, εὐεγγείως ὡς ἀμοιβήν τὴν αχαριστίαν
ΙΑΝΟΒΑΤΕΙΟΥ ΚΕΤΡΙΑΝΩΝΙΚΗΣ
ΑΝΔΡΕΑΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν, καὶ νῦν τοῦ μάννα χωλῆς ἀπέλαυσεν.

Ίδοι ἀμφότεραι τῇς οἰκογενείας αἱ ὄψις· ἡ πρώτη εἰκὼν εἶναι ἡ πριστίνων τὸ ἰδανικὸν καλλος τῆς οἰκογενείας· οὕτω ζωγραφεῖ αὐτὸ διαγαλοφής Τίσες, ὁ συνεκτικὸς οὗτος δεσμὸς τῆς ἀποσυντεθειμένης πατρίδος του. Ἀναμνήσθητε αὐτοῦ ἑσκεμμένως, φιλοσοφίσατε δὲ ἐπὶ τοῦ βίου μετὰ πάθους ἀνταξίου ἀνδρὸς τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ καὶ τῆς ἴδιας πατρίδος ἐπιποθήσαντος. Η πρώτη εἰκὼν εἶναι, λέγομεν, τὸ ἰδανικὸν καλλος τῆς οἰκογενείας, η δ' ἔνακτος· Ἀμερικὴ εἶναι ἡ λυδία λίθος τοῦ δυνατοῦ τῆς πραγματώσεως τῆς ἰδανικότητος ταύτης. Ή Ἀμερικὴ παρέχει ἡμῖν τὴν ἀπόδειξιν ὅτε δύναται νὰ ἐνσαρκωθῇ τοιαύτη τις ἴδεα, ὅτι ἡ ἰδανικότης δὲν εἶναι τι πρὸς τέρψιν μόνον τοῦ πνεύματος καὶ ἀπελπιζόντας ἔναντι τῆς πραγματικότητος. Δύναται νὰ κατέληθη μέχρις αὐτῆς, καὶ τὸν σωτηριώδη αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν πρᾶξεων ἀναρρίπτουσε, δύναται νὰ δινυψώσῃ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν σχετικὴν αὐτοῦ τελειότητα, πηδάλιον δὲ τῶν πρᾶξεων αὐτοῦ καὶ ἐνεργειῶν αὐτὸ τὸ λογικὸν καὶ τὴν συνείδησιν, τὸν ἀσθεστὸν τοῦτον σπινθῆρα τῆς θείας ἡμῶν καταγγῆς νὰ καταστίσῃ δύναται. Ἀγαλλόμανοι ήδη, μωροῦς ἔξελέγγομεν τοὺς δογματίζοντας ὅτι αὐτὸ εἶναι ἴδεα, εἶναι ἰδανικότης, εἶναι πράγματα ἀνεφάρμοστα. Οὔτος τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν περὶ τὴν διάπραξιν τῶν τοιούτων ἴδεων θέλοντες νὰ καλύπτωσιν, ἐπισείσουσι καθ' ἡμῶν τὸ φάσμα τοῦ ἀνεφαρμόσου καὶ ὀδηγοῦσιν εἰς σκέψεις ἔχουσας συνέπειαν τὴν ἀναζολὴν τελειστέρων πρᾶξεων καὶ πάσης προόδου ἀναχαιτισμόν.

Επισκοπήσατε ήδη ως άπό της κορυφῆς τοῦ οἰκου-
δημάτων ιστάμενοι, της οἰκογενείας τὴν βίωσιν ἀνα-
λογίσθητε τὴν εἰκόναν τῆς καλλονῆς αὐτῆς, καὶ φιλο-
σοφήσατε ἐπὶ τοῦ ημετέρου βίου. Καὶ ὑπὸ τὴν ἔποφιν
τῆς ἀπολύτου ματαιότητος ἀν ἐκλάθητε τὸν ἐπὶ τῆς
γῆς ήμῶν βίον, καὶ δὲν ἐπιζητήσητε ἄλλου τινὸς ἐν αὐτῷ
ἀπόλαυσιν ἢ παντὸς θελκτικοῦ, χαρίεντος καὶ εὐφροσύ-
νου, πάλιν θέλεται ρίψει λευκὴν τὴν ψῆφον ἐπὶ τῆς τοι-
αύτης οἰκογενειακῆς ρυθμίσως. Συγκρίνατε τὴν πραγ-
ματικὴν καλλονὴν τῆς σκιαγραφθείσης οἰκογενείας πρὸς
τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ήμῶν ἐπικρατοῦσαν, καθ' ἥν τὰ πάν-
τα ὡς τὸ πολὺ καὶ ἴδια ἡ ἀνατοοφὴ πρὸς ἐπιδειξιῶν
διαπλάσσονται, καὶ ἴδετε ὅποια θέλγυτρα παρέχουσιν
ἀμφότεραι. Ἐξ ἵσου θέλγεται τις βλέπων νεαρὸν αὐτοῦ
βλαστὸν μεριμνῶντα ἀπ' αὐτῆς τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας πε-
ρὶ τοῦ ἴσιου μέλλοντος, γνήσιον ἀποδίδοντα τῷ γεννή-
τορε τοῖς θρέπτοις τὸν φόρον, καὶ δι' ἔργων αὐτὸν ἐν-
δεικνύμενον, ἐξ ἵσου λέγομεν θέλγεται, ὅπως ὅταν βλέπῃ
αὐτὸν θυλυπρεπῶς περιβάλλομενον καὶ μὴ μεριμνῶντα,
ἢ τίνι τρόπῳ νὰ προσελκήσῃ τὰ χαρίεντα μειδιάματα
ισαγγέλου μορφῆς τίς οἶδεν ὅποια αἰσχυνὴ ἔσωθεν καλυ-
πτούση; Συγκρίνατε ταῦτα καὶ ἐκδέχετε οίον διμῆν μάλ-
λον φανήσεται εὔλογον· κατὰ τὴν σύγκρισιν ὑμῖν διμως
ταῦτην λάβετε ὑπ' ἄκιν καὶ τὴν προσφιλῆ σας πατρίδα,

Καὶ λέγων τοὺς λόγους τούτους ὁ Εχαριλεὺς τῶν Βενδάλων ἔλαβε πάλιν τῶν δίκελάν του.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Δ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

Ο ΑΠΟΛΩΛΩΣ ΒΙΟΣ

πρὸ ΕΡΜΑΝΝΟΥ ΔΟΥΝΤΖΗ
(συν. ὅρα φύλ. στ').)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Οἱ Περιηγηταὶ.

Οι περιηγηταί εἶχον περιμένει ἔως οῦ ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τῆς πόλεως, αἵτινες ἔνεκα τῆς λίαν πρωΐης ὥρας ήσαν εἰσέτι κεκλεισμέναι· ἐνῷ δὲ οἱ σκοποὶ ἐπιθεώρουν τὰ διαβατήρια, ἐπηνύξαντε τὴν λύπην τοῦ Εὐγενίου ή θέα ἐκείνων τῶν τόπων καὶ τῆς θύρας ἐκείνης, ἀτινα ἐπινέφερον εἰς τὸν νοῦν του ὅδυνηράς ἀναμνήσεις. Τὰ δένδρα, ἀποβαλόντα τὴν ἄχροιαν αὐτῶν, ἀνέθαλλον διὰ νέων φύλλων, καὶ διεισγένει διὰ τῶν τάφων ἔτρεχε τὸ ὑδωρ ἀκτινοθλιψιῶν ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, ἡτις ἦρχεις νὰ ἀμυροῦται ἀμα τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡμέρας.

Εἰσηλθες ποτὲ εἰς αἴθουσαν χρευτικῆς ἑσπερίδος, ἐν
ἥ ἔξειν οἱ χοροὶ ζωπυρύμενοι ὑπὸ τοῦ ἥχου θρο-
μωδῶν ὀργάνων, τὴν ἐπούριον τῆς ἑορτῆς; Τὴν εἰ-
δε; πόσον ἀπέβη σκοτεινὴ καὶ σιωπηρά; Τὰ πάντα
ἐν ἀταξίᾳ, θρυνία ἀνεστραμμένη, ἄνθη διεσκορπισμένα
καὶ καταπατούμενα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κόνις συρπεπυ-
κνωμένη ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἐπίπλων, ἀτρ δύσπονους.
Οὐχὶ ἀλόγως θὰ παρωμοίαζες τοιοῦτον τόπον πρὸς την
ψυχὴν τοῦ Εὐγενίου, εἰσέτι ἐκπλήκτου ἐκ τῆς ἀκρασίας
τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς παραφορᾶς τῆς φαντασίας.

— Παρὰ τὸ ἄγαθὸν τὸ κακόν, αἱ δυσαρέσκειαι συγκερομέναι μετὰ τῶν ἡδονῶν— ὑπεντοθόρυζεν ὁ Κώνσχε λαμβάνων ἐν τῇ ἀμάξῃ θέσιν παρὰ τῷ Εὐγενίῳ, ἀφοῦ κατέβαλε πᾶσαν φροντίδα ὅπως βεβηκιαθῇ ἐτὶ οὐδὲν μέσον εἴχε παραλείψει πρὸς τὴν κατὰ τὸ ἐνὸν θεραπείαν τῶν ἀναποφεύκτων τῆς ὀδοιπορίας κακουχιῶν. Ἄλλ' ἂμα ὡς ἐκίνησαν, δισυνδαιπόρος τοῦ Εὐγενίου, κυριεύεται ὑπὸ διαρκοῦς ἀνησυχίας· κατὰ πᾶσαν στιγμὴν προβάλλει τὸ ἡμίσυ τοῦ σώματός του ἔξω τοῦ θυρέτρου, ἐπιτιμῶν τοὺς ἀμαξηλάτας, ὅτε μὲν ὅτι μαζί ζουσι πολὺ τοὺς ἐπιπούς, ὅτε δὲ διότι δὲν τοὺς μαστίζουσι παντάπασιν. Προσπαθῶν δὲ νὰ κατευνάῃ τὴν ἔξαψιν τῆς δργῆς του, περισπᾷ ἐπ' ὅλίγον τὸ πνεῦμά του, ἀλλ' ἔπειτα προκύπτει αὐθίς ὅπως ἐρωτήσῃ ἐὰν θὰ εῖ ρωσι καθ' ὅδὸν ἀχυρώνας ἢ ξενοδοχεῖον, καὶ ἀρχίζει νὰ βαττολογῇ ὅτε τῷ ἔλθῃ εἰς τὴν κεφαλήν. Μετ' οὐ πολὺ τῷ ἐπέρχονται νέαι παραφοραί, καὶ ἐκχέει τὴν δργήν του, αἰτιώμενος τὰς ταλαιπωρίας τῆς περιηγήσεως καὶ καταρρέμενος τὴν ἀπότομον ἐκείνην ὁδὸν, ὡς ἐκ τοῦ ἀποκρήμνου τῆς ὅποιας προσκόπτει συνεχῶς καὶ κλε-

ειτάι άνα πάν βρήκα ή ἀμαξή. Ήτος ἔλαστον κλονισμόν
ικφέρει μεγάλας κρυψαὶ, βεβιών δτι αισθάνεται δλον
τὸ σῶμά του συντριβόμενον, καὶ δτι δὲν ἀντέχει πλέον
τὸ μαρτύριον τοῦ ἀνωφεροῦς ἐκείνου δρόμου, έως οὖ
ἀποβάσῃ; δμαλῆς τῆς δδοῦ, ή ὅζυθυμιτα του βρυμηδὸν
προσέβασται, κλείσας δὲ τους δρθαλμούς καὶ σιωπήσας,
δίδει σημεῖον δτι ἐντελῶ; Θέλει νὰ ἡσυχάσῃ.

Ο Εύγένιος ἐντούτοις καθορᾷ ἐκ τῶν ἀκρωτειῶν τὴν πόλιν μετὰ τῶν ὑψηλῶν τῆς καδωνοστασίων ἐπιχρυσωμένων ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀπευθύνων δὲ σιωπηλὸν χαρακτησμὸν πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔμπλεον πολλῶν γλυπτῶν καὶ ἐπωδύνων ἀναμνήσεων, ὅπου τοιοῦτον θίασον ἡγιείαν θάνθι τὸν σάλον τῶν παθῶν του, αἰφνίδιον αἰσθητικαὶ κρίσις καταθλίβει τὴν καρδίαν του, ἵτως οὐχὶ ἀνόμοιον πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ δοκιμάζει ὁ εἰπ. Ηλάνατος κυματινόμενος μεταξὺ τῆς ὁδίνης τοῦ νάρα ἐγκαταλείψῃ δ.τι κατὰ τὴν ζωὴν τῷ πόπρεξε προσφιλές, καὶ τῆς ἀλγεινῆς ἀδεικνύτητος περὶ τοῦ ἐπικειμένου αὐτῷ μέλλοντες.

— Καλῶς εἰπεν, ὃ εἰπών, η ἄκμων η αρύρα τύπτε,
ἄν δὲν θέλῃς νὰ τύπισεις — τοιοῦτον ἀπόρθεγμα ἐπρό-
φερεν δ Κώνστας, ἀφοῦ ἵππη μικρὸν καττιυνάσθη η ζέσις
ἔριδός τινος διεγερθείσεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀμα-
ζηλατῶν, διαρκούστης τῆς δροσίας δ Εὔγένιος ποσᾶς δὲν
εἶχε κινηθῆ. Καὶ βεβχίως οὗτος δὲν ήθελε προσέξει εἰς
τὴν ἀλλοκοτον συμπέρασμα, ἔτη δὲν εἰδοποιεῖτο ἐκ τῆς
ῳδήσεως τοῦ ἀγκώνος παρὰ τοῦ ἀνυπομόνου συνοδοιπόρου
του. Τοσοῦτον εἶχεν ἐμφιλογωρήσει εἰς περιαλγή σκέψιν,
ηἷς απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τῷ ἀπέσπα ἐκ τοῦ στήθους
μυγγιτάτους στεναγμούς.

Αργύριντες τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶχαν ἀπόφασίσει νὰ διανυκτερεύσωσιν, ὁ Εὐγένιος μετέβη εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον δωμάτιον, ἐνῷ δὲ ὁ φίλος του ἀνετάπως τὴν οἰκίαν, φέρων σῶν κάτω ὑπηρέτας καὶ ξενοδόχους, κρητυγάζων μεγαλώς πέρι τοῦ δείπνου, τῆς αἱλίνης καὶ ὅλων τὸν εὐχερῶν ἀνέσεων, οὐδὲ διὰ πάσης θυσίας ἀπήγει ἀπὸ πτωχῶν τι ὅρεινὸν ξενοδοχεῖον, οὗτος ἦτο κεκρυμμένος σὺν τὸν Θαλαμίσκον του, καὶ ἐπιτύχας διὰ παντοειδῶν λογισμῶν τὴν μελαγχολίαν του. Διατελέσας

ουτω πω; επι τινα καιρό, την παραμορφώσει την θέση της στην πλατεία, θέτων ἐπί την, καὶ ἀφοῦ τὸν ἡγεμόνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, θέτων ἐπί αὐτοῦ τὴν χειρά, δπω; μὴ συμπιπτυχθῇ, ἐστήριξε τὸν πώγωναν ἐπὶ τῆς παχαλάμης, καὶ προκινεῖς νὰ διατρέχῃ ταχέως διὰ τῶν ὀρθαλμῶν ἀπειρόνους ἔκτασεις, μεταβεβίνων διὰ τοῦ νεδός ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον πόλον.—Εἰς τὰς ἀκτὰς ταύτας περιεπλανήθη ὁ Ὀδυσσεύς . . . Ἔνταῦθι ὑπέρεη διὸ Αἰνείας τὰς περιβοήτους τρικυμίας . . . Ἰδοὺ ήδός τοῦ Νάρκου Πόλου . . . Ἐδώ ἐρριψούκινδυνευσεν ὁ Κολομβός . . . ὁ Βάσκος δὲ Εάμας . . . ὁ Αμέρικος . . . καὶ ἐν πορῷ ἐν ἀνευτιμνόσκετο τούς ἀστρομήτους ναυσιπλάρους τοὺς διαφέρους περιπτείχες καὶ τὰς παντοτας τύχας των. Ἐπειτα θεωρῶν διὰ τοῦ πηρώθυρου, καὶ ἐλέπων σελαγγίζοντας ταῦς ἀστέρας, ἐφαντάζετο διὶς ἔβιεπε κόσμους ὀλόκλητους εἰς ἔκχαστον οὐτιῶν, κόσμους περὶ θύετεροι κόσμοι περιβιγνούντας οὓς; κενο-

καὶ ἔργοις, ἀλλ᾽ ἀναμφιλέκτως κατακημένους. "Α! ἀν ήδυ νάμνην νὰ διοδεύσω διὰ τῶν ἀπείρων ἑκείνων ἔκτασεων, ἀν ήδυνάμνην νὰ ἴδω τοὺς ἀγνώστους κατοίκους των! Αλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν ρανίδα τῆς δρόσου ητις κκτὰ τὴν πρωῒν στιλβεῖ ὡς ἀδάμας ἐπὶ τοῦ κάλυκος τοῦ ἄνθους, ἐνδιαιτῶνται, ὡς καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ τῶν πλανητῶν, εὐάριθμα πλάσματα! Τὰς σκέψεις των τὰς ἀγαλλιάσεις καὶ τὰς λύπτες των, τίς δύναται νὰ ἐνοήσῃ;

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀναπτετασθέσης τῆς θύρας, εἰσέρχεται ὁ Κώνσταντος, θῆται δυσανασχετήσας ὃι εἰδεις τὸν φίλον του, εἰσέτι ρεμβίζοντα καὶ μόλις στρέφοντα πρὸς αὐτὸν τὴν κεφαλὴν, μετὰ σκαιοῦ τρόπου τὸν χωρὶς τῷ, καὶ ἀπέρχεται χωρὶς νὰ φροντίσῃ πλέον περιστοῦ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἑπέρχυν. Οὗτοι δὲ ἔπρεχεν ὁ Εὐγένιος· τῷώτης περὶ τοῦ συντρόφου τῶν μετὰ προθυμίας· ἀλλὰ μαθὼν ὃι τῷρε καλλιτέρχην συναναστροφὴν μετά τινων ζένων πρὸ μικροῦ ἀφιχθέντων, ἡτούθινο ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν βλέπων ἔχοντὸν πάντη ἐλεύθερον καὶ μεμονωμένον. Οὐχ ἦταν τὸν δύμως δὲν ἀνεύρισκε τὴν ήρεμίαν ἐκείνην, ἢν ἐπειδύμει· καὶ οὐδὲ ἡ νάρκωσις τοῦ σώματός του ἔνεκα τῶν κλονισμῶν τῆς ἀμάξης, ἵσχυον νὰ τῷ ἐπιφέρωσιν ὅπνον. Κατεκλίνθη ὅπως ἀναπυαυθῇ, ἀλλὰ μάτην, διέτι ἐνδόμυχός της μανία σχεδὸν πυρετώδης τὸν ἡνάγκαζε νὰ συτρέφηται, διέ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνδός, διέ δὲ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν πλευρῶν· ἐκ διαλειμμάτων ἐφάνετο διτὶ τὸν κατελάμβανεν δό ὅπνος, ἀλλ' ἔπειτα ἀνεσκίρτα ώσπει τὸν προσεκάλεστις, οὖς· ως ὅτε πρὶν ἡ ἀνατείλη ἥμέρῃ, ἐγερθεῖς καὶ ἐνδυθεῖς ἵσχτο ἀκροσζόμενος μέγιζον θύρυσον· ἐν τῷ ἔνοδῳ λιχεῖψ. Οἱ ὑπηρέται πατάσσοντες τὰς θύρας, εἶχον ἔξεγειρει τὰς ὑπηρέτιδας, αἰτίνες, κρυπτοῦσαι λυχνίας, ἐπτρεχον πρὸς αὐτὸν· ἀπεντῶσαι δι' ὅδέων κρυψυῶν πρὸς τὰς προσκλήσεις των ἐπήγαντον καὶ ἤρχοντο μετὰ σπουδῆς, οἱ δὲ κύνες ἔδαλον διατέρους ὄλακάς, μεταξύ δὲ τοσούτων διχρόων κρυψυῶν, διεκρίνετο ἡ φωνὴ τῆς ἔνοδόχου, διδούσης δικταγάς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς.

Ο Εύγενιος προκύψας τοῦ πτερωθύρου, βλέπει διὰ τῶν σκιῶν τῆς νυκτὸς, μόλις διασκεδαζομένων ὑπὸ τῶν πρώτων ἥλιακῶν ἀκτίνων, θρη, κρηπυνός, καὶ εἰς ὅλα τὰ πέριξ, τόπον ἔρημον καὶ ἄγριον. Εἰς τὸ προκύπτον ἔκειτο ἀμαζά τις μὲ τοὺς ἵππους συνεζευγμένους, οἵτινες χρεμετίζοντες καὶ διὰ τῶν ποδῶν ἀνασκαλεύοντες τὴν γῆν, ἔσειον τὰ κωδώνια αὐτῶν, ἐνῷοις ἀμαζηλάται ἐπλαχάγιζον τὰς μάστιγας ἀτενίζοντες πρὸς τὰ πτεράθυρα, ὅπου ἔβλεπον φῶτα. Μετ' οὐ πολὺ, περιεστοιχισμένος ὑπὸ ὑπηρετῶν φερόντων φανούς, καὶ ὑποστηρίζομενος ὑπὸ δύο ἄλλων, ἀναβαίνει εἰς τὴν ἔμπειταν ἀνήρ τις ἐγκερκοδηλημένος εἰς τὸν ἐπενδύτην του, καὶ φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν χονδρόν τι κάλυμμα, συγγενόντος δορυφόρῳ διὰ τοῦ πτολοματος παρ' αὐτῷ ἔτερον τι προσωπόν, ὅπερ εἰς τὰς εὐκαμψίας φαίνεται πολὺ κατηγραφέα ληκτικό. Τοτε οἱ αμαζηλάται διὰ τῆς φω-

νῆς καὶ τῆς μάστιγος παροξύνουσι τοὺς ἵππους, καὶ ἀφρνίζονται μετὰ μικρὸν, ἀφίνοντες ὡς πρότερον ἔρημον τὸ ξενοδοχεῖον.

‘Ο Εὐγένιος ἀψοφητεῖ προβάλλεις ἡρέμα τὴν κεφαλὴν ἔξω τῆς θύρας τοῦ δωματίου του, καὶ βλέπει παρ’ αὐτῷ ἔτερόν τι, οὔτινος ἡ θύρα ἦτον ἡγεωγμένη, ὑποθέτων δὲ ὅτι ἀιτικεν εἰς τὸν φίλον του, εἰσέρχεται διὰ τῆς ἀκμῆς τῶν ποδῶν του, καὶ διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτὸς τοῦ εἰσδύνοντος ἐκ τῶν ργαδῶν τοῦ παρθεύρου διακρίνει κλίνην ἐν ἀταξίᾳ, τὰ προσκεφάλαια τῇδε κάκεισε, αἱ στρωματαὶ ἔριμέναι κατὰ γῆς, ἐπὶ τίνος τραπέζης, τεμάχια χάρτου μὲ λείψινα φρυμάκων, ξηρία, καὶ ἄλλα μικρὰ πράγματα. Ἀλλ’ οὐδεὶς ἀναπνέει ἐκεῖ, καὶ τὰ πάντα μαρτυροῦντι ἔτι εἶχε προσφάτες ἐγκαταλειφθῆ. Μεταβαίνει εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ οὐδένα ἀπαντᾷ· εὑρίσκει μόνον τὸ κατάστιχον ἐν ᾧ ἐγγράφονται τὰ δύναματα τῶν δόδοι πόρων, οἵτινες κατέλυσαν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Προσηλώνει τοὺς δρθαλμούς; καὶ τί ἀναγινώσκει; — ‘Ο Μαρκίων Ν. Ν. μετὰ τῆς συζύγου του. — Αἱ λέξεις ἐκεῖναι, ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος, ἀναξαίνουσι τὰς πληγὰς τῆς καρδίας του μένει ἄλλος, καὶ σύννους ἐπὶ τινας στιγμὴν, καὶ ἔπειτα ἀπορρίπτων τὸ β. έλίον καὶ εἰσορμῶν ὡς μαινόμενος εἰς τὸν πρὸ μικροῦ ἐπισκεφθέντα κοιτῶνα, ἀνακράζει μεθ’ ὑπερμέτρου ἀγανακτήσεως. — ‘Εδῶ ἀπήλαυσας τὰς συζυγικὰς τέρψεις, τοὺς ἀναγκαλισμούς καὶ τὰς θωπείας ...! Ύπὸ τὰς εινδόνας ταύτας ἔθλιψις ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν πανευτυχῆ σύζυγον ... ‘Ἐνταῦθα πιρέδωντες τὰ ἥδυταθη μέλλην σου εἰς τὴν βασικείαν τῆς ἥδοντος, ἐν δὲ τῇ παροχορῷ τῶν αἰσθήσεων τὰ πάντα ἐλησμόντων, ἐνῷ μικρὸν μεσότοιχον σὲ ἀπεχώριζεν ἐκ τοῦ ἀνδρὸς ὃν κατέστησε τοσοῦτον δυυχῆ! ... ‘Βέσερ-ράγη εἰς πλατεῖς γέλωτας δι Κώνστας, δυτὶς χωρὶς νὰ ἴναι εἰδοποιημένος, ἵστοις ὡς θεατὴς ἐπὶ τῆς θύρας. — ‘Ηδη τὸ ἐπειρίμενα, ἀρχίζει νὰ λέγῃ, μεταβαλὼν ἐν ἀκαρεῖ ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου του, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι ὁ Εὐγένιος τὸν ἡτένικε λοξῶν πλησιάσας δὲ τὸν φίλον του, ἐπαναλαμβάνει. — Ταλαίπωρος! Καὶ δύως ἐπειθύμει τόσον νὰ σὲ ἰδῃ. — ‘Η Ἀδελίνη, ή Ἀδελίνα! τὸν διακόπτει δι τέτερος, εἴκεκοντίζων πῦρ ἐκ τῶν ἀρθαλμῶν του, οἵτινες ἐφρίνοντο ὡς ὀφθαλμοὶ παράρρονος. ‘Η Ἀδελίνα εἶναι σύζυγος ἄλλου ... δὲν εἶναι ἴδική μου. Νὰ τὴν συλλογίζωμαι πλέον εἶναι ἔγκλημα καὶ ἀτιμία! ‘Ἐνῷ δὲ ὃ εἰς ἐπειρίζτο νὰ καταπνίξῃ τοὺς γέλωτας, οἵτινες ἤσαν ἔτοιμοι νὰ ἐκργῶσιν ἐκ τοῦ ἐνδοτάτου στήθους του, δι τέτερος κρετῶν τὰ δάκρυα, ἔξαγει ἐκ τοῦ στήθους του ἄνθος τι, σπερ, καίτοι ἀπὸ πολλοῦ μεμαραμένον, θρησκευτικᾶς τὸ ἐφύλασσε. — Μέινε καὶ σὺ ἐνταῦθα καθόσον νὰ σὲ ἀπορρίψω θὰ ἐπεβάρυνον τὸ πταιτηρά μου. — Ταῦτα δὲ ἔλεγε μὲ τεικύτην φωνὴν καὶ ἥθος, ὥστε εἰς τὸν σκώπτην ἐπέφερον τὸ ἀποτέλεσμα παθητικῆς τίνος κωμικῆς σκηνῆς, οὕτως ὥστε, σπας διασκεδάση διλίγον μετὰ τοῦ ἐρωτολήπτου, προσεποιεῖτο καὶ αὐτὸς περι-

αλγὲς πρόσωπον, ἥρχισε δὲ νὰ τὸν παρηγορῇ κατὰ τὸν
ἰδιαζόντα τρόπον του. Τὰ πάντα δύμας ἦσαν ἀνώφελη,
ἐπειδὴ πᾶν δ, τι τῷ ἔλεγεν, οὐδὲν ἄλλο ἀποτέλεσμα ἔ-
φερεν, ἢ νὰ ἐπικυρώσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὸ πάθος του ἐως
οὗ ἀδύνατων τέλος νὰ τὸν πείσῃ, περὶ τοῦ δ, τι ἀπεκά-
λει ὁρθὸν λόγον, γινόμενος παράφορος; ἐκ τῆς ὁργῆς,
ἀνέκραξε.—Τοῦτο δηλοῖ τὸ νὰ ἴναι τις πρωτόπειρος ἐν
τῷ κόσμῳ, καὶ ἀνεγάρει ἀποκαλῶν αὐτὸν ἀμεθῆ καὶ
βλάκα' ἀλλ' ἀπαντήσας τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρ-
την τιὰ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀπωθῶν αὐτὸν βιαίως,—
"Ερρέτω ἡ φιλοσοφία—τῷ φωνάζει μᾶλλον παρωργισμέ-
νος ἢ πρὶν, δὲ ὑπηρέτης προσηνέστατος καὶ ἀνεκτικὸς,
δὲν ἀπαντᾷ εἰκὴν ἀποκαλύπτων τὴν λεφαλήν, καὶ
ἀναγγείλας μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης τὴν ὥραν τῆς ἀ-
ναχωρήσεως, τοὺς συνοδεύει, οὐδὲλως παρεμβάσιων εἰς
τὰς ὑποθέσεις των.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ Β'

'H Κρατικάλη.

Εὗς τι καφεπωλεῖον, τὸ εὐχεῖς τοῦτο ἀσυλον πρὸς
ἀπαντας διαθέσιμον, ἐσύνχαζεν ὁ Εὐγένιος, δπως ἀπο-
φεύγη τὰς συνεχεῖς μερψιμοιρίας τοῦ συντρόφου του.
Ἄλλα τὸ ἀείποτε σκυθρωπὸν ηῆδες του, οἱ ἐπιφυλακτικοὶ
τρόποι του, καὶ ή βραχυλογία του, πρὸς δὲ τὸ ἀποφεύ-
γειν διὰ παντὸς μέσου τὴν σχέσιν τῶν ἄλλων, συνετέ-
λουν ἵνα οἱ θαμῶνες τὸν ὑποθλέπωσιν, ή δὲ ἀγρυπνος
χωροφυλακή, ἥτις περιεπόλει πάντοτε εἰς τὰ περίχωρα
ἐκείνα, ἵνα τὸν ἐποφθαλμιὰ ὡς λείαν προωρισμένην νὰ
πέσῃ εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτῆς. Καίτοι διέτριβεν εἰς παρχ-
λίαν πόλιν ὅπου ἤνθει τὸ ἐμπόριον, καὶ δηοῦ ἐκ ζένων
καὶ μεμακρυσμένων χωρῶν συνήρχοντο παντοδαποὶ ἄν-
θρωποι, διάφοροι τὸν ἴματισμὸν, τὰ ἡθοὶ καὶ τὰ ἔθιμα,
οὐδὲν ἦττον τέσσον ἐκυριεύετο ὑπὸ τῆς ἀνίας, ὥστε δὲν
εὔρισκεν οὐδεμίαν φυγαγωγίαν, ἵκανὴν ὅπως παρκμυ-
θάσῃ τὴν δχληρὰν ἐκείνην μόνωσίν του. Ἐν μέσῳ
δὲ τοσούτου πλήθους, οὐδεὶς τῷ ἐδέικνυε τὴν ἐμπιστο-
σύνην ἐκείνην, ἥτις λαλεῖ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν καρδίαν,
καὶ διεγείρει τὴν ἐνδόμυχον συμπλάσιαν.

Τὸ ιδεῶδες, δύπερ εἴχε σχηματίσει περὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ εὑρίσκει παρημεμορφωμένον εἰς ἐμπορικὸν ὄχλον, εἰς τοὺς ναυτίλους ἑκείνους, τοὺς ἀγθοφόρους, τοὺς ροπωπώλας, τοὺς ἀχθοπάλιδας ἵκανον, μόνον εἰς τὸ ἀπατᾶν, καὶ ἴσχυροὺς εἰς τοὺς βραχίονας καὶ τὸν λάρυγγα. Ὁ νοῦς του ἐσκοτίζετο συλλογιζόμενος ὅτι ἀπαντεῖ αὐτοὶ ήσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος, καὶ πειθάλλοντο τὴν ιδίαν μετ' αὐτοῖς σάρκα. Εἰπέ μοι, Εὔγενις, σὺ δοτεῖς, καθὰ γινώσκω, εἰς ταις εἰδήμων τῶν θεολογικῶν γγώσεων, ἡτον ἄρα γε τοι κόπου ἀγτάξιον, εἰς δίκαιος νὰ σταυρωθῇ διὰ τοιοῦτο σκυλοδόγιον:— Ὁ φίλε μου. Νπελάμβανεν ὁ ἔτερος, γρή

σκυλοδογίου; — οἱ φίλε μου, υπελαμβάνειν ο ἕτερος, χρήματα, χρήματα ἐνταῦθα ζητοῦσι. Τὰ πάντα καπηλεύονται καὶ μόνον ἡ ἀγνοία τῆς μεθόδου τοῦ πλουτεῖνου μίζεται ἔγκλημα. Ἐνταῦθα δὲν κερδίζουσι χρήματα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ζῶσιν ἀνέτως, ἀλλὰ ταλαιπωρούντα

καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν ὅπως; ἀποθάνωσιν ἔπειτα πο-
λυτάλαντοι.

Ο μάλλον εύπορῶν, δύναται περισσότερον, αἱ κακήιαι τιμολογοῦνται, καὶ ἀν̄ ὑπάρχῃ δρεπὴ, ἐπειδὴ αὗτὴ δὲν δύναται νὰ πωλῆται εἰς τοὺς δρόμους, δφίεται εἰς τινὰ μωρὸν, ὡς τὸ ἄθυρμα εἰς τὸ παιδίον.—Ο δὲ Κώνστας ἐπινελάμβανε.—Καὶ εὗτοι, ἀν̄ τυχὸν ἀπέβανον προσέτι ἐκατομμυριοῦχοι, ὡς ὁ Σένεκας, ἢ Αὐτοκράτορες, ὡς ὁ Μάρκος Αὔρηλιος, τίς οἶδε μήπως ηθελε τοὺς ἀκούσει τις καταφρονοῦντας τὰ πλούτη, καὶ ἔξευτελίζον· τας τὸν στόμφον τῆς ἔξουσίας!

Ἐνῶ δὲ τοιούτοτρόπως διελέγοντο, περιεψέρετο κύκλῳ τῶν δύο φίλων, σμῆνος ἐνδεών, ἐνδεικνύντων τὴν φυγόπονον πενίαν των, ἐμπορευομένων δὲ καὶ αὐτῶν ὡς οἱ λαιποί, ἐκτὸς δτι τὸ κεφάλαιόν των συνίστατο ἀπὸ ἔλκη, ψύραν, καὶ ἄλλων παραπλησίων ἀκαθαρσιῶν. Μεταξὺ αὐτῶν προκυρεῖτο τυφλός τις γέρων, δστις, ἐκ τοῦ ἥθους τοῦ προσώπου του, καὶ ἐκ τίνος εὔγενονς συμπεριφορᾶς, ἐφάνετο δτι εἶχε γεννηθῆ εἰς πάντη ἀλλοίαν κατάστασιν, καὶ τόσον περισσότερον οὔκτον ἐνέθελεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Εὔγενίου, δσον τὸ πρόσωπον ἔκεινου, τῷ ἀνεπώλει τὸ πρόσωπον τινὸς φίλου του, ἐξ οὗ εἶχεν ἀρτίως ἀποχωρισθῆ. Ἀλλ' ὁ ἐπαίτης ἐννοήσας δτι δέ νέος τὸν παρετήρει περισσότερον τῶν ἄλλων, δσω μᾶλλον ἥδυντα, κατεβίβαζεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὰ μακρὰ κράσπεδα τοῦ ρυπαροῦ πίλου του, καὶ ἐπιμελῶς κρυπτόμενος, περιετυλίσσετο, εἰς τὸν πεπαλαιωμένον ἐπειδύτην του.

— Μια... δύο..., τρεις. 'Ο Κώνστας ἔγείρεται καὶ
ἀριθμεῖ μίαν πρὸς μίαν τὰς ὥρας ἡχούσας ἐπὶ τοῦ πυρ'
γοειδοῦς ὠρολογίου, καὶ ἐπιλέγει. — Ήντει ἀργά. — "Ἐπειτά
χωρίς νὰ εἴπωσιν ἄλλην λέξιν, οἱ δύο φίλοι ἔξέρχονται
καὶ δί' ἐσπευσμένου βήματος διευθύνονται πρός τιν
οἰκίαν, ἔχουσιν ἐπὶ τῆς θύρας ἔμβλημα ξενοδοχείου, ἐν
θαϊκανὸς ἀριθμὸς φριδρῶν φίλων εἰχε συνέλθει, ὅπως
εὐθυμησώσι καὶ διασκεδάσωσιν.

Εἰς τὴν ὁδὸν ἡκούοντο ἀπὸ μακρόθεν συγχρούμεναι πηροψίδες καὶ περώνιχ, μὲ εὐάρεστον κλαγγὴν ποτηρίων, καὶ μεταξὺ τοῦ θορύβου πολλῶν φωνῶν, αἵτινες συγκέχυμένως ἐλάλουν, ἐκρήκεις γελώτων καὶ κρυαγαῖ μετὰ τοιαύτης φοβερῆς ποδοκρουσίας, ὥστε ἐκλονεῖτο ἡ οἰκία καὶ τὸ σεσαθρωμένον σανίδωμα, σχλευδύμενον ὑπὸ τῶν κτύπων, ἐφαίνετο ἔτοιμον νὰ καταπέσῃ. "Αμα εἰτελθόντων τῶν δύο φίλων, ἀναρίθμητοι βραχίονες ἀνυψωθέντες, κυματίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα, χειρόμακτρα μετὰ καγγαρισμῶν, ἐπιφωνήσεων καὶ ἄλλων σημείων χρᾶς" προχρυμα, ὅπερ κατεργάτης κατοφανὲς εἰς τοὺς γενιλυδας τὴν πρὸς αὐτοὺς εὐέγενειαν τοῦ ἐκδεικητημένου δρίλου, μεθ' οὗ ὁ Βούγενιος εὑρέθη περὰ τὴν θέλησιν του συγκαταριθμούμενος.

Ζωηρὰ ὑπέρτερια, ἔχουσα εὐτραφεῖς καὶ ροδίγους τὰς παρειὰς, τὰ δὲ ὅμματα ποργά καὶ λυσίκομος, διπνήρτεις εἰς τὴν τράπεζαν οὐδὲ ὑπηρόχε της μεταξὺ τῶν γένων ἐκείνων, ὅστις νὰ μὴ τὴν ὄφθαλμοσολήσῃ, τῇ

μειδιάσθ καὶ προσποιηθή τὸν ἑωτομανῆ, ψελίζων εἰ τὸ εῦ; αὐτῆς ἐρωτικὴν τινὰ λέξιν, καίτοι ἐκάβηντο περὶ τὴν τράπεζαν καὶ ἔτεραι γυναικες, ἐν σίς καὶ τὸ ἀνυγορευθεῖσα βραστίς τοῦ χοροῦ, μετημφιεσμέναι ἄπα σα εἰς προσωπιδόφορους.

Ο Εύγενιος δπως μη καθίσταται φορτικός πρὸς τὸν
ἄλλους, ἡγωνίζετο παντὶ σθένει νὰ φρίνηται ἔξωτερο
κῶς περιχαρῆς καὶ εὔθυμος, καὶ προσποιούμενος δι-
ἔλαμβνε μέρος εἰς τὴν εὐωχίαν ἐκείνην, δι' ἣν ἐνδο-
μύχως ἥσθάνετο δυσαρέσκειαν ἢ ἀπόδιν, προσεμειδίχ-
άλλα διὰ τῆς ἄκρας τῶν χειλέων. Ἐνῷ δὲ οἱ ἄλλοι
περαδιδόμενοι εἰς τοὺς ἀστεῖσμοὺς καὶ εἰς τὰς προπό-
σεις, πληροῦντες καὶ ροφῶντες ἴσοχειλῆ κύπελλα, ἥρχι-
ζον νὰ μέλπωπιν ἐν χορῷ, ἢ γυνὴ ἐκείνη, θίν καὶ ἡμεῖς θέ-
λομεν ἀποκαλέσει έχοιλίδη τοῦ συμποσίου, εἰχεν ἀποχω-
ρισθῇ τῶν λοιπῶν. Κατεχομένη ὑπὸ νυστριγμοῦ, προσεπαθε-
νὰ πλαγιάσῃ ἐπὶ τινος ἔδρας, καὶ διπυθήτει τὴν ἐσθῆτα
της, ἥτις, κατερχομένη κατωτέρῳ τῶν γυνάτων της
ἀπεκάλυπτε τὰς εὐσχήμους κνήμας της, καλυπτομένα
ὑπὸ λεπτονήτων καλτίων, ἔξ ἣν διεφρίνετο ἡ ἄσθρά τοι
τοῦ σώματος εὐχροια. Ἄλλ' ὅμως τὸ χάριεν πρόσωπό
της ἐμελύνετο ὑπὸ πολλῶν ἐπιστρώσεων ψιμυθίου καὶ
φύκους, ἀτινα ἀναλυθόμενα ὑπὸ τοῦ ἰδρῶτος, διπολάκιζον
ἄκριψις τὰς παρειάς της. Ο Εύγενιος τὴν ἥτενίζε-
καίτοι δὲ ἥσθάνετο ἀνάλγητον τὴν ψυχήν του, νέα τις οὐχ
ἥττον ἀγνωστος θερμότης ἥρχιζε νὰ καταλαμβάνῃ τὸ
αἷμά του, διαν ἡ ὑπηρέτρια ἀποχωρισθείσα τοῦ λοιποῦ
διμίου, καὶ ἀρχίζουσα νὰ πράττῃ ἀστειότητας πεοὶ τὸν

Εὐγένιον, πλησιάζει τὴν κοιμωμένην, καὶ ἀτρέμα, ὅπωρ
μὴ τὴν ἀφυπνήσῃ, τῇ ἀφαιρετῇ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ προ-
σωπεῖον καὶ τὸ ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Τότε
στιγμαίως νομίζει ὁ Εὐγένιος ὅτι ἀναγνωρίζει ἐν τῷ
προσώπῳ ἑκείνῃ τὴν μορφὴν τῆς Ἀδελίνης, καὶ ἐπὶ^τ
μᾶλλον ἐξάπτεται ἡ φρντασία τού· ἀλλὰ,—Εἰς τὸν
χορὸν, εἰς τὸν χορὸν — γραυγάζουσιν οἱ θορυβοῦν-
τες συνδαιτημῶνες, ἔξεγειρόμενοι ἀπαντες ἐκ τῆς
τραπέζης καὶ δίδοντες πέρχε εἰς τὸ συμπόσιον.—Ἐμ-
πρὸς ἡ δρκήστρα.—Ἀνασχιρτῷ εἰς τὸν πάταγον ἐκεῖνον
ἡ δεῖλαιος κοιμωμένη, ἀποβάλλει τὸ προσωπεῖον, καὶ
ἀνυψοῖ διὰ τῆς χειρὸς τὸν στέφανον, ὅστις καταπεσὼν
ἐκ τοῦ μετώπου, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ρινὸς, ἐνῷ δὲ ψη-
λαφεῖ τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν ἀναζητοῦσα τὰ πέδηλά
της, ἀτινα πρὸς πλειοτέραν ἄνεσιν εἶχεν ἀποβάλλει, τὴν
λαμβάνουσι δύο ἐκ τῶν βραχιόνων καὶ τὴν ἔγειρουσιν
δρθίαν. Αὕτη δὲ τεθορυβήμενη ἐκ τοῦ ὅπνου, χασμωμένη
καὶ τρίβουσα διὰ τῶν δακτύλων τὰ βλέφαρα ἀτινα τὸ
ψυμύθιον καὶ ἡ λημητεῖχον συγκολλήσει, ἀνοίγει δύο ὅμ-
ματα κοκκινωπά καὶ νυσταλέχ, καὶ συστρεφομένη, τα-
κτοποιεῖ τὰ ἐνδύματά της, μεταξὺ τῶν γελώτων καὶ
μυκτηρισμῶν τῶν θεραπῶν αἵτινες κραυγάζουσι περὶ αὐ-
τῶν. Τέταρτην τοιαύτης ἀφαντεῖς ἡ ὑπηρέτρια, ἀλλὰ μετ'
οὐ πολὺ ἐπανασφύτει εἰς τάραχή τοῦ μασσούργους,
δυστήνους τρυφλούς κογγύζοντας ὅτι ἀπεσπάσθησαν ἐκ
πῶν τέρψεων ὄγειρους, ὅπερ ἐπλαττεν αὐτοῖς πολυτελές

συμπόσιον ἔμπλεον τῶν ἐκλεκτοτέρων βρωμάτων, οἵ-
τινα εἶχον δισφρανθῆ μεταξὺ τῆς κνίσσης τῶν καπνικείων
καὶ τῶν ξενοδοχείων, τὰ ὅποια καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχον
περιέλθει, προύσοντες τὸ τετράχορδόν των. Ήρωτος προ-
χωρεῖ ὁ τυφλὸς ἐπάγκτος, μεταμορφωθεὶς εἰς μουσουργὸν,
ὅστις ἐπιπόνως βαστάζει ὑπερμεγέθη βάροντον, ὁ έπι-
ρύφωνος ἥχος τοῦ ἀποίου ἀκούονται ἔπειτα εὐδίάχρα-
τος μεταξὺ τῶν ἄλλων δργάνων. Σὺν τῇ μουσικῇ ἀρ-
χονται οἱ χοροί, μετὰ πατάγου μεγαλειτέρου. Ἀλλ' αὐ-
τῆς ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν ἐγείρεται ὀδυγὴ, καὶ
ἀπτέλπαντες τρέγουσι πρὸς τὸ περάθιον.

— Εἶναι ἔκεινο, εἶναι ἔκεινο, ἀνακράζεις η ὑπερέτριχ, τὸ πατηραμένον ὄχημα περιερχόμενον τὰς συνοικίας καὶ συλλέγων τοὺς νεκροὺς πρὸς ἐνταφιασμὸν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ. Διαβάνει τὸ ὄχημα ἀσκεπές, ἐπὶ τῷ ἐμπροσθίου μέρους τοῦ δποίου φανός τις διαχέει υπέρυθρον λάμψιν, ἐπὶ δὲ τοῦ ὀπισθίου δρθοῦται ὁ σταυρός. Ἐντὸς δὲ αὐτοῦ κείται νεκρά τις κόρη. Ήτς τὴν θέαν ἔκεινην η ὑπηρέτρια λιποφύγει, καὶ ἀπάγεται ὑπὸ τοῦ τυφλοῦ μουσουργοῦ. ‘Ο Εὔγένιος ἐπωφελούμενος τῆς ταραχῆς φεύγει καὶ βλέπει ἀπωθεν εἰς τὸ Βάθος τῆς ὁδοῦ φῶς τι ἐκλείπον ἄμα τῷ θορύβῳ τοῦ ὄχηματος. ‘Αλλ’ οἱ Βαρεῖς ἦχοι τῆς Βαρβήτου ἀντιλαλούσιν ἔτι ἔναυλοι εἰς τὰς ἀκαίας του· ἐνῷ δὲ Βαθυκόδὸν ἀποκαρφενται φίλνεται διτι ἐγγύτερον τὸν πλησιάζουσι καὶ ἀποθαίνουσι μᾶλλον εὔηχοι ἐν τῇ Βαθείᾳ τῆς νυκτὸς εἰγῆ.

(Ἐπεται γονέας

Δ. Δ. T.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΝΑΠΟΛΕΩΝ.

Nomina pueris pulchra sunt imponenda.
(Plinius)

Nomina honesta praetenduntur vitiis,
(Tacitus)

Οτε δὲ ἦρως νικητὴς τῆς Ἀουστερλίτσου, Ναπολέων
δό Μέγας, ἥβελκες ν' ἀνεγέρθη εἰς τὴν μεγάλην στρατιὰν
σῆλην θριαμβευτικὴν, ἡτις τοσοῦτον ἀξίως ἐκόσμησε
τὴν πλατεῖαν τῆς Βανδώμης ἐν Παρισίοις, ἀνέθετο τοῖς
σοφοῖς τῆς Ἀκαδημίας τὴν σύνταξιν καταλλήλου ἐπι-
γράμματος χαρχθησομένου ἐπ' αὐτῆς. Εἰς τὸ ὄνομα
Napoleon ἡσθάνοντο μεγίστην δυσκολίαν, διότι οἱ σο-
φοὶ ἔκεινοι πολλὰ δλίγα ἐγνώριζον· καὶ πιθανῶς οὐδέποτε
μετέβησαν εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν, ἔνθα ἥθελον ἀκού-
σει φάλλοβμενον τὸ «Domine salvum fac imberatorem
nostrum Napoleonem», ἢτοι «Σῶζε, Κύρι, τὸν Αὐτοκρά-
τορα ἡμῶν Ναπολέοντα». Ἐν τούτοις οἱ μακάριοι ἔ-
κεινοι σοφοὶ ἥθει δουλοπρεπεῖ καὶ πεπαλαιωμένω χρώ-
μενοι, παρέδωκαν ἡμῖν τὴν αἰτίαν τῆς ἀνεγέρσεως τῆς
ετῆλης Δατινιστὶ γεγραμμένην, ὡς νὰ μὴ ἦτο ἵκανη
πρὸς τούτο η γλῶσσα η Γαλλική, ὡς νὰ μὴ ἦτο η
πρώτη τότε τοῦ κόσμου γλῶσσα καὶ η μόνη ἐν χρήσει

Ἐν διεθνέσι συναλλαγαῖς καὶ συνέταξην οὕτω τὴν ἔξης
ἐπιγραφήν.

NEAPOLIO IMP. AUG.
MONUMENTUM BELLI GERMANICI
ANNO MDCCCV
TRIMESTRI SPATIO DUCTU SUO PROFFICATI
EX AERE CAPTO
GLORIAE EXERCITUS MAXIMI DICAVIT

Ἡτοι κατὰ λέξιν μεταφράζόμενον,

Νεαπολίων Αὐτοκράτωρ σεβαστός
Μνημείον πολέμου τοῦ ἐπὶ Γερμανούς

Ἐν ἔτει 1803

Ἐν τριμήνῳ διαστήματι, αὐτοῦ ἀρχηγοῦντος, περατωθέντος
Ἐκ χαλκοῦ τοῦ αἰρεθέντος

Εἰς δόξαν στρατιᾶς τῆς μεγάλης ἡγείρεν.

Τὸ δόνομα τοῦτο Neapolio, δὲν δύναται νὰ ἡνε ἡ ἐ-
κεῖνο τοῦ ἄγιου Νεοπόλου, μαρτυρήσαντος μετὰ τοῦ
ἄγιου Σατουρνίνου καὶ δύο ἄλλων ἐπὶ Διοκλητιανοῦ.
Ἡ Ρωμαϊκὴ ἐκκλησία τιμᾷ αὐτὸν τῇ 2 Μαΐου. Οὐδεὶς,
ὡς γνωστὸν, πλὴν τῶν σοφῶν τῆς Ἀκαδημίας, ἐσκέ-
φθη νὰ μετονομάσῃ ποτὲ αὐτὸν Neapolio· καὶ τὸ ὅ-
νομα Napoléon φέρεται ἀπὸ αἰώνων ἥδη ἐν τῇ Ἰτα-
λικῇ χερσονήσῳ καὶ τῇ νήσῳ Κορσικῇ. Ἐν τῇ γενεα-
λογίᾳ τῶν Βοναπαρτῶν βλέπει τις διτὸ δεύτερος τῶν
τριῶν οὐάνω τοῦ Ἱωάννου Βοναπάρτου, εκάλειτο Να-
πολέων. Κατὰ δὲ τὴν 18.ον αἰῶνα εἰς τῶν θείων τοῦ
αὐτοκράτορος ἐκάλειτο ἐπίσης Ναπολέων.

Ἐάν οἱ σοφοὶ τῆς Ἀκαδημίας ἀνεγίνωσκον καὶ ἔτερη
Ἐργα, πλὴν τῶν ἰδιωτῶν των, ἥθελον εὔρει πολλάκις ἐν
τῷ παρελθόντι ἀναφερόμενον τὸ δόνομα αὐτό· τὸ δόνομα
τοῦτο ἔρερον ὁ Ναπολέων Ursins, ὁ Ναπολέων de Forti-
Braccia, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Montréal ἐν Σικελίᾳ κατὰ
τὸν 14.ον αἰῶνα ὁ Ναπολέων ἀρχῶν τοῦ Μιλάνου,
τελευταῖος τῶν Torregiani. Ὁ δὲ Napoléon de Fossa-
Nuova, ἀνεψιὸς τοῦ καρδιναλίου Fossa Nuova, περὶ τὰς
ἀρχὰς τοῦ 13.ον αἰῶνα, ἔζοχον πρόσωπον τῆς Ρώμης,
διὰ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ, κατέστησε τὸ δόνομα τούτο
κοινότατον ἐν Ιταλίᾳ.

Ἴδον ἐν δλίγαις λέξεσιν ἡ ἴστορις αὐτη, ἡν ἀνα-
γινώσκει τις κατ’ ἔτασιν ἐν τοῖς Bollandistis.

Τῇ καθηρᾶ τετάρτῃ τοῦ 1218, πρώτη ἡμέρᾳ τῆς
μεγάλης τεσσαρκοσῆς κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν,
αἱ εὐσεβεῖς δομινικαναὶ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ μο-
ναστήριον τοῦ ἄγιου Σιζίου, πρὸς ἔδρασιν τοῦ τάγματος
των. Ἐν ᾧ δὲ συνεσκέπτοντο ἐν γενικῇ συνεδρίᾳ, προ-
εδρεύοντος τοῦ ἄγιου Δομινίκου παρεκκαθημένων τριῶν
καρδιναλίων ἐπιτρόπων, περὶ τῶν προσήδων, δικαιωμά-
των καὶ διοικήσεως τοῦ νέου κοινοβίου, εἰσώρημον ἐντὸς
τῆς αἰθούσης εἰς ἀνθρωπὸς συσπῶν τὰς τρίχας τῆς
κεφαλῆς του καὶ δλοφυρόμενος· ἀποτελεῖς δὲ πρὸς
τὴν συνέλευσην ἀνήγγειλεν διτὶ δὲ νεαρῆς ἵππτης Να-
πολέων, ἀνεψιὸς τοῦ καρδιναλίου Fossa Nuova, ἀπέθανε
πεσῶν ἀπὸ τοῦ ἵππου του,

Εἰς τὴν εἰδοτινα ταύτην, δὲ θεῖος τοῦ φονευθέντος, πα-
ρεκκαθημένος ἐν τῇ συνεδρίᾳ εἴμεινεν ὡς εἰς κερκυνό-
πληκτος, προσέκλινε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ στήθους
τοῦ Ἅγιου Δομινίκου, η δὲ σιωπὴ καὶ ὀχρότης του προσ-
δίδον τὸ μέγεθος τῆς λύπης του.

Ο Ἅγιος ἔζητησε νὰ παραμυθήσῃ αὐτὸν, καὶ ἔδω-
κεν ἐντολὴν ὅπως παρασκευάσωσι τὸν βωμὸν τοῦ ναοῦ
καὶ μεταφέρωσι τὸν νεκρὸν ἐκεῖ, ἵνα τελέσῃ αὐτὸς τὴν
ἐπικήδειον λειτουργίαν.

Μετέφερον τὸ πτώμα τῆς τὴν ἐκκλησίαν καὶ κατέθη-
καν αὐτὸν βήματά τινα μακρὰν τοῦ ἱεροῦ βήματος. Ὁ
Ἄγιος, οἱ καρδινάλιοι μετὰ τῆς ἀκολουθίας των, η ἡ-
γουμένη μετὰ τῶν εὐσεβῶν αὐτῆς καλογραιῶν, καὶ πλῆ-
θος πολὺ λαοῦ ἤκολούθησαν αὐτὸν εἰς τὸν ναόν· η λε-
τουργία ἦξετο εὐθύ.

Διερκόσας ταύτης ἔβλεπον πάντες τὸν θερουργοῦντα
Ἄγιον, θερμὰ καὶ ἀρθροναὶ χύνοντα δάκρυα. Κατὰ τὴν
ὑψώσιν τῆς Ἅγιας Ὁστικής, ἐκστασίς τις κατέλαβε πάν-
τας καὶ διάγιος ἐφείνετο ὡς εἰς ὑψωθεῖς ἀπὸ τῆς γῆς
μέχρις ἐνδὸς πάχεως. Πάντες οἱ παριστάμενοι ἔμεινον κα-
τάπληκτοι.

Οτις διθίσια τῆς λειτουργίας ἐτελείωσεν, ὁ Δομινίκος
διασχίσας τὸ πλήθος, μετέβη καὶ γονυπετήσας ἐν σιγῇ
πρὸς δεξιὰ τοῦ νεκροῦ προσήρμωσε τὰ διεσχισμένα μέ-
λη αὐτοῦ, θεὶς αὐτὰ εἰς τὴν φυσικήν των θείων· μεθ’ ὁ
προτηνούμην ἐπὶ τινας στιγμάς.

Μετ’ ὀλίγον δὲ ποιησας τὸ σπινέλον τοῦ σταυροῦ
ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ, ἡγέρθη, καὶ τείνων
τὰς χειρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑπὲρ τὸν νεκρὸν ἀνέ-
κρηξε γεγονούις τῇ φωνῇ· Ὁ adolescentis Napoleo, in
nomine Domini nostri Iesu Christi ibi duco surge! Ήτοι
ο Neavia Νοπολέων, ἐν δύρματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ σὲ διατάττω, ἐγέρθητι! . . .

Παραύτα δὲ ἐνώπιον ὅλων, ὁ νεκρὸς ἡγέρθη πλήρης
ζωῆς καὶ ὑγιείας.

Ο Πάπας, οἱ καρδινάλιοι καὶ ἄπασις ἡ πόλις, ζω-
ρως θευμάζουσα, ἐξῆλθον εἰς λειτανεῖαν καὶ ἀνέπευψαν
πρὸς τὸν Θεὸν τὰς εὐλογίας αὐτῶν διὰ τοιούτων γεγο-
νές.

Ο ἀναβιώσας νεκρὸς, ἔζησεν ἐν μεγίστῃ ἀρετῇ καὶ
ἔλεπτοισιν, δὲ δὲ δὲ θεός ἐκάλεσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κό-
σμου τούτου εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἐπεκλήθη BIEN-
EUREUZ (Μακάριος).

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὅψιστου δὲν
ἔσημεισαν ἐν τῆς μηνολογίοις αὐτῶν τὴν ἡμέραν αὐ-
τοῦ, διάποτε Πτοος VII διώρθωσε τὴν ἀμέλειαν ταῦτην
ώρισας τὴν 13. Αύγουστου, ἡμέραν μεγαλεῖσον καὶ θρι-
άμβου. Ο Ἅγιος Bienherieu ἔχει ἐκκλησίας καὶ πα-
ρεκκλήσης ἐν ταῖς Συκελίξ, καὶ Κορσικῇ.

Καὶ οἱ Παροισοι δὲ καθηκον ἔζουσιν ἡνεγείρωσιν
αὐτῷ ἕρδην ὅμηρος ἐσκόπει Ναπολέων.

Αθήνησι 1877.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ο ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΩΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ.

Ωραίαν τινὰ πρωτίν, διτὶ ὁ Φραγκλίνος ἐνησχολεῖτο
ἐν τῷ τυπογραφείῳ παρασκευάζον τὴν ἐφημερίδα του
πρὸς ἐκτύπωσιν, ὀχνόρος τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ βιβλιοπω-
λεῖον αὐτοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ ὀλόκλετρον περίπου ὥραν
παρατηρῶν τὰ βιβλία κατ. τέλος δὲ λοέων ἦν ἐξ
αὐτῶν, ἡρώτητε τὸν παῖδα, τὸν φυλάττοντα τὸ βιβλίο-
οπωλεῖον, τὴν τιμὴν τοῦ βιβλίου.

— Εν τάλληρον, ἀπήντησεν δὲ παῖς.

— Εν τάλληρον! ὑπέλαβεν δὲ δικνηρὸς ἀγυραστῆς,
διηκτοῦ εἰς τὸν παῖδα τοῦ πολυτίμου χρόνου, δὲν δύ-
νατος νὰ κάμητε συγχατάθεσίν τινα;

— Οχι· ἔν τάλληρον εἶνε δὲ τιμὴ τοῦ βιβλίου.

Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας, δὲ δικνηρὸς ἐπανέλαβεν·

— Βίνε ἔδω δὲ κ. Φραγκλίνος;

— Μάλιστα ἐργάζεται εἰς τὸ τυπογραφεῖον.

— Θέλω νὰ τὸν ἔδω.

Τὸ παιδίον σπεύσας εἰδοποίησε τὸν Φραγκλίνον, διτὶ
κύριος τις τὸν περιμένειν εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον. Ὁ Φρα-
γκλίνος καταλιπὼν τὴν κατεπείγουσαν αὐτοῦ ἐργασίαν,
ήκολούθησε τὸ παιδίον καὶ ἐπορύθη εἰς τὸ βιβλιοπω-
λεῖον. Ὁ ἀρρόκος ἐκεῖνος ἀνθρωπός τὸν ἔρωτα.

— Κύριε Φραγκλίνε, δοπία εἶνε δὲ τιμὴ τοῦ
τοῦ βιβλίου τούτου;

— Εν τάλληρον καὶ τέταρτον, ἀπήντησεν δὲ Φραγ-
κλίνος.

— Εν τάλληρον καὶ τέταρτον! Αλλὰ δικτὶ τέσσον;
Ο Ἀνθρωπός σας πρὸ διλίγον μοὶ εἶπε· ἐν μόνον.

— Σας πιστεύω, ἐπανέλαβεν δὲ Φραγκλίνος, καὶ ἐγὼ
τότε ἐπροτίμων τὸν τάλληρον παχά τὸ δὲ καὶ τέταρ-
τον, ἀνήθελον μείνει εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ ἐχηκολού-
θουν τὴν ἐργασίαν μου.

— Ο ἀνθρωπός εξεπλάγη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ
Φραγκλίνου, ἡθελεν δύμας νὰ δώσῃ καὶ πέρας εἰς τὴν
ὑπόθεσιν τοῦ βιβλίου.

— Ελα, ἔλα κ. Φραγκλίνε, εἰπέτε μου ποῖς εἶνε δὲ
μικροτέρος τιμὴ τὸν δοπίαν θά σας δώσω.

— Εν τάλληρον καὶ ήμισου, κύριε μου.

— Εν τάλληρον καὶ ήμισου! Αλλὰ πᾶς, σεῦ πρὸ διλί-
γον μοὶ εἴπατε δι· δὲ τιμὴ του εἶνε δὲ τάλληρον καὶ τέ-
ταρτον καὶ τώρα . . .

— Μάλιστα, δὲ τὸ ἀρνοῦμαι! ἐπανέλαβεν δὲ Φραγ-
κλίνος διεκόψας αὐτῶν, καὶ ἐπεθύμουν τὴν τιμὴν ἐκεί-
νην τότε, δὲ την δοπίαν ἥδη σας ἐζήτησα.

Ο ἀεργός καὶ δικνηρὸς ἐπλήρωσε τὴν ζητηθεῖσαν
τιμὴν τοῦ βιβλίου καὶ λαβών αὐτὸν ἀνεχώρησε διὰ τὸ
ἔργον του, ἀν εἰχε, δὲ Φραγκλίνος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ
τυπογραφεῖον καὶ ἐπανέλαβε πάρατα τὴν ἐργασίαν του.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΗΣ<br

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσαν ἐφημερίδα, προσέτι δὲ ἀναγγέλλει πᾶν β.βλίον, οὕτως ἀντίτυπον ἥθελε σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες δχιώ συνδρομητὰς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομήν των, λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεάν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀρχονται τὴν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΗΑΣΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται οὕτω· «Ἡρὸς τὸν ἐκδότην τῷ περιοδικῷ Κόρινθῳ».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ δρεῖλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποὺ αὗτη δρεῖλει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια, ἄλλως ή διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυγος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπληρωτέας

EN ΖΑΚΥΝΘΩ..... δραχ. 6 | EN ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ..δραχ. 8 | EN ΤΩ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΙ..φράγκ. 8

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἐκδότῃ κ. Χρήσιῳ Σ. Χιώτῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τε Κορίννης, καιμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἡ Επτάνησος, παρὰ τῇ τῇ πλατείᾳ Ἀναλήψεως.

Ἐν Αθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνᾳ, τυπογράφῳ.—Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κοκκινάκη.—Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δημ. Αθηναίῳ.—Ἐν Κερύρῳ παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλη.—Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Ἐπαμειώδα Αννίνῳ.—Ἐν Λευκάδῃ παρὰ τῷ κ. Ιωάννη Σταυρίῳ.—Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Πλάτωνι Πάνω.—Ἐν Ηράκλειᾳ παρὰ τῷ κ. Ἀλεξάνδρῳ Κολαΐῃ,—Ἐν Χαλκίδῃ παρὰ τῇ συντάξει τῆς ἐφημερ. «Εὔσοια».—Ἐν Καλάμαις παρὰ τῷ κ. Α. Μπενή.—Ἐν Φιλιατροῖς παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Κατσαρῷ.—Ἐν Λονδίνῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ.—Ἐν Κωνσταντίνολει παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεων.—Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Υόρκ.—Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Ἀναστασίῳ Ηαλικατᾷ.—Ἐν Ηράτῃ—Σάιτη παρὰ τῷ κ. Γ. Παπανικολάου.—Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτη.—Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγούρω.—Ἐν Ιεραίλα παρὰ τῷ κ. Β. Φώτη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥΡΙΟΥ